

▶ တိမ်တွေပေါ်ကတောင်... တောင်ထိပ်ပေါ်ကလူ

▶ ရောင်နီလာရန် အချိန်ပိုင်းအလို

▶ လခြမ်းလှေကိုယီးလေလှေခို

▶ အတ္တုမြစ်ပျို ကမ်းပါးအို

တိမ်တွေပေါ်ကတောင်... တောင်ထိပ်ပေါ်ကလူ

(မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည် ၈/ဆုံး)

"ငါရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ တက်ခဲ့တဲ့ တစ်လျှောက်လုံးမှာ ငါကြည့်မရခဲ့တာ စစ်တပ်ထဲက အဲဒီဗိုလ်ကောင်တွေပဲ။ မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထဲကို သူတို့တွေ အုံနဲ့ကျင်းနဲ့ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမပါ ရောက်လာကြတော့၊ ဒီဘက်က ငါတို့အဖွဲ့တွေ ရည်မှန်းချက်တွေ ပေါ့လျော့ကုန်တာ၊ ပြယ်လွင့်ကုန်တာ"

သူကပြောရင်း သောက်လက်စဆေးလိပ်ကို နောက်တစ်ချက်ဖွာရှိုက်လို့ ဘေးက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ထက်အောင်နဲ့နိုင်ထွန်းကိုကြည့်တယ်။ ဆက်ပြောပါဦးဆိုတဲ့ အမူအရာတွေကို သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ သူရှာတွေ့လိုက်တယ်။ သူတို့ထိုင်နေကြတဲ့နေရာက လှည်းတန်းလမ်းမဘေးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမျိုး နေရာက ထိုင်ရာမထ လှမ်းကြည့်ရင်တောင် မကြာခင်လေးက ဖွင့်လှစ်ထားတဲ့ လှည်းတန်းခုံးကျော်တံတားကြီးကို တွေ့နေရတယ်။ အဲဒီခုံးကျော်တံတားကြီးပေါ်ကနေ တက်ပြီးကြည့်မယ်ဆိုရင် သူပြောနေတဲ့စကားထဲက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ဆိုတာကြီးကို ကားလမ်းမရဲ့ ဟိုမှာဘက်ခြမ်းမှာ မှိုင်းညို့နေတဲ့ မြင်ကွင်းတစ်ခုအဖြစ် အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း တွေ့ရလိမ့်မယ်။

"ကံကြမ္မာများ စာရေးဆရာမ ခင်ခင်ထူးရဲ့စကားကို ခဏယူပြောရရင်တော့ အံ့ချက်ပဲ။ ငါကဖြင့် ဒီတက္ကသိုလ်ထဲကထွက်ခဲ့ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း ဒီကောင်လေးတွေနဲ့ ပတ်သက်စရာ မရှိတော့ဘူးလို့ကို ထင်ခဲ့တာ။ နေပါဦး . . . သူတို့ပရောဂျက်က ငါ့ကိုမအပ်ရင်ရော သူတို့မှာ အပ်စရာမရှိတော့ဘူးလား"

"အဲ့ဒါတော့ မသိဘူး ထွဋ်ကြီးရဲ့။ ငါသိတာကတော့ မင်း တက္ကသိုလ်ထဲကနေ မဟာဘွဲ့ပြီးအောင် ဆက်မတက်ဘဲ ထွက်ခဲ့ပြီးကတည်းက ဒီမိန်းထဲက အီလက်ထရောနစ် ကျောင်းသားတွေ တော်တော်များများ အားထားရတဲ့သူ ဆိုတော့၊ သူတို့ကလည်း အီလက်ထရောနစ်နဲ့ပတ်သက်ရင် တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားနဲ့ မင်းဆီကို ရောက်လာတာ နေမှာပေါ့။ ဒါနဲ့ မင်း ဒီအလုပ်ကိစ္စကို လက်မခံဘူးပေါ့"

နိုင်ထွန်းရဲ့စကားကို သူက ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ သူ့ပါးစပ်ထဲက ဆေးလိပ်မီးခိုးလေးတွေ တစ်စစီ လွင့်ထွက်သွားတာကို လိုက်ကြည့်နေတယ်။ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ အစုလိုက်အပြုံလိုက် ဖြစ်တည်နေတဲ့ အရောင်လေးတွေကိုတော့ သူ့ဘေးမှာရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက အတိအကျကြီးတော့ သိနိုင်ကြလိမ့်မှာမဟုတ်။

"ဒီမီးခိုးငွေ့လေးတွေကို ကြည့်စမ်းကွာ။ ငါ့ပါးစပ်ထဲကနေ ထွက်သွားတဲ့ ခဏတာအတွင်းမှာ အစုရှာလို့ ပြန့်မရအောင် တစ်စစီကွဲထွက်သွားတယ်။ မကြာသေးတဲ့ ကာလတစ်ခုအထိ သူတို့ဟာ ငါ့ခံတွင်းထဲမှာ တစ်စုတဝေးတည်းရှိနေကြတာလေ"

"မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဆိုတာ ငါသဘောပေါက်ပါတယ် ထွဋ်ကြီး။

မင်းပြောသလိုဆိုရင် ဒီဗိုလ်လေးတွေရဲ့ အီလက်ထရောနစ် ပရောဂျက်အတွက် မင်းလက်မခံဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့"

"မင်းပြောတာ အတိအကျ ကြီးကိုမှားတယ် ထက်အောင်။ ငါက ဒီဗိုလ်လေးတွေရဲ့ ပရောဂျက်ကို လက်ခံမှာ။ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ကို ရအောင်လက်ခံဦးမှာ"

သူကပြောအပြီး သူရဲ့သွားတွေကို သေသပ်စွာ စေ့ချလိုက်တယ်။ သူရဲ့ အပေါ်သွားတွေနဲ့ အောက်သွားတွေ ထိစပ်သံဟာ ကျိခနဲမြည်သွားတယ်။ သူရဲ့မျက်ဝန်းတွေ တဒဂံအတွင်း လင်းလက်သွားတာကိုတော့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ရုတ်တရက်ကြီး သိနိုင်မှာ မဟုတ်။

J။

"ကျွတ် . . . ငါတို့ပညာရေးကြီးကလည်း မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ။ မင်းပြောတာကြီးက တကယ်ကြီးလားကွ"

"တကယ်ပေါ့ ထွဋ်ကြီးရ။ ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေထဲက ချယ်ရီနဲ့ ယွန်းခင်ခင် ပြောတာလေ။ သူတို့လောက် သတင်းတစ်ခုကို တိကျတဲ့သူတွေ ဒီ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကြီးထဲမှာ ဘယ်သူရှိလို့လဲ။ ဒီ မိန်းထဲကို ရောက်လာတဲ့ စစ်ဗိုလ်အရေအတွက် အတိအကျကိုတောင် သူတို့ကသိနေကြသေးတယ်။ ၁၆၄ ယာက်တိတိတဲ့ ဟေ့ကောင်ရေ။ ဖိစစ်၊ ကမ်မက်စထရီ၊ သင်္ချာမေဂျာ သုံးခုထဲကို အဲ့ဒီ ၁၆၄ ယောက်တိတိ ရောက်လာတာ။ မေဂျာတစ်ခုကို ဘယ်နှစ်ယောက်နှုန်းလဲဆိုတာတော့ ငါမသိဘူး။"

"ငါတို့ဆယ်တန်းတုန်းက သင်ခဲ့ရတဲ့ ဦးပုညရဲ့ ရေသည်ပြဇာတ်ထဲကလိုပေါ့ကွာ။ နန်းတော်ထဲကို ရေသည်တွေဝင်လာတော့ ရေတွေလျှံတွေကုန်တာပေါ့ ဆိုသလိုမျိုးလေ။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထဲကို စစ်တပ်က ဗိုလ်တွေရောက်လာတော့ ငါတို့ကျောင်းတော်မဟာကြီးလည်း စိမ်းလန်းသွားတာပေါ့"

"ဟေ့ကောင် . . . ထက်အောင်၊ ဒါနောက်စရာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကိစ္စက ငါတို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေထဲကို သပ်ဝင်လျှီတာ။ မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ၊ ငါတို့ ဒီမိန်းထဲမှာ မဟာသိပ္ပံတက်ဖို့အရေး ဘယ်လောက် ကြိုးစားခဲ့ရလဲ။ သာမန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဟာ မဟာသိပ္ပံ ဝင်ခွင့်ရဖို့ ကွာလ်ဖိုင်းဖြစ်အောင် ဘယ်လောက် လုပ်ခဲ့ရသလဲ။ ဆယ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်တောင်ဝင်လို့လား။ ဒါကို မင်းတို့ ငါတို့အသိ။ အခု ဒီဗိုလ်လေးတွေက ဒီမိန်းထဲမှာ မဟာဘွဲ့ယူကြဦးမှာဆိုတော့ သူတို့က ဒီနေရာကို ဘယ်လိုရောက်လာကြတာလဲ၊မိုးကျရွေကိုယ်တွေလား။ ပညာရေး နတ်ရေကန်ထဲကို ဖြစ်စေဆိုပြီး ပစ်ချခံရပြီးမှ တက်လာကြတဲ့နတ်ရေကန်တက်တွေလား။"

ငါတို့ပညာရေးကို သပ်လျှီခံရတာဆိုတဲ့ စကားကို သူက နောက်ဆုံးပိတ်အနေနဲ့ ပြောလို့ စကားကို အဆုံးသတ်တယ်။ အမြဲတမ်း ထိုင်နေကျ ဖြစ်တဲ့ ကွဲကော်ပင်တွေနဲ့ သိုင်းဖွဲ့ရစ်ခြံထားလေတဲ့ ကွဲကော်ရွာ ကင်နီတင်းတောင် ဒီကနေ့မှ အေးမြမှုတွေ ပေါ်လျော့နေသယောင်။ အဲဒီတုန်းက သူက

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အင်းဝဆောင်မှာနေပြီး ရူပဗေဒမေဂျာနဲ့ မဟာသိပ္ပံတက်နေတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်။ သူ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကို ရောက်ခဲ့တဲ့ ၂၀၀၆-၂၀၀၇ ခုနှစ်တွေရဲ့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ဆိုတာကလည်း ထူးဆန်းတယ်။ ၁၉၉၆ နောက်ပိုင်းကတည်းက ကျောင်းသား ကျောင်းသူအရိပ်ရောင်တွေ တတ်တိ တအိအိနဲ့ သိသိသာသာ ပါးလျပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ဆိုတာက မဟာသိပ္ပံကစတဲ့ အတန်းကြီးတွေဖြစ်တဲ့ မဟာသုတေသနတန်း၊ ပါရဂူတန်းတွေနဲ့ ဘာဒီပလိုမာ၊ ညာဒီပလိုမာ စတဲ့ ဘွဲ့လွန်ဒီပလိုမာလောက်သာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထဲမှာ သင်ကြားခွင့် ရကြတာလေ။ သူက ဒဂုံတက္ကသိုလ်မှာ သိပ္ပံဘွဲ့ကို ကွာလီဖိုင်းပြီးအောင်တက်ပြီး မဟာသိပ္ပံကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ထဲမှာ တက်ရဖို့အရေး နည်းမျိုးစုံနဲ့ကို ကြိုးစားခဲ့ရတာ။ မဟာသိပ္ပံဝင်ခွင့် ဆိုတာကို ပြန်ဖြေခဲ့ရသေးတာ။ သူရဲ့ ငယ်စဉ်က အိမ်မက်တွေထဲက တစ်ခုဖြစ်တဲ့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်လာတော့ သင်္ဃန်းကျွန်းမှာရှိတဲ့ သူရဲ့ အစ်ကိုတွေအိမ်မှာတောင်မနေဘဲ အင်းဝဆောင် အဆောင်နေကျောင်းသား တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် သူဖန်တီးခဲ့ရသေးတာ။ အဲဒီတုန်းက မဟာသိပ္ပံတက်နေကြတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း တော်တော်များများကလည်း သူ့လိုပါပဲ။ မြန်မာနိုင်ငံအရပ်ရပ်၊ တက္ကသိုလ်အသီးသီးကနေ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထဲကို ရောက်လာကြတယ်ဆိုတာတောင် သူတို့နှစ်က မဟာသိပ္ပံကျောင်းသားအရေအတွက်က အယောက် ၅၀ တောင် မပြည့်ခဲ့။ ဒါတောင် သူတို့ရဲ့ ရူပဗေဒ မဟာသိပ္ပံတန်းမှာ Engineering နဲ့ Pure ဆိုပြီး နှစ်တန်းခွဲထားသေးတာ။

"စိတ်ရှုပ်လို့ ကမ်းနားကိုထွက်ထိုင်ကာမှ ဒိုက်ဖုတ်မျောလာတာနဲ့တွေ့ ဆိုသလိုပဲ။ ဝတ်စုံတွေမရှိနိုင်တဲ့ လောကကို လာခဲ့ကာမှ သူတို့နဲ့က တည့်တည့်လာတိုးရတယ်လို့ကွာ"

"မင်းပြောတာနဲ့ ပိုဆိုးသေးတာ ရှိသေးတယ် နိုင်ထွန်း။ မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ။ အခု ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာရှိတဲ့ နာမည်ကြီးအထက်တန်းကျောင်းတွေမှာ ပါရဂူဘွဲ့ရပြီးတဲ့ ဒေါက်တာတွေကို ကျောင်းအုပ်ခန့်တယ်လေ။ ငါတို့ဆရာ ဒေါက်တာအောင်ကိုကိုတောင် ဒဂုံ (၁) မှာ ကျောင်းအုပ်ဖြစ်သွားတာပဲကြည့်။ အဲဒီကျောင်းအုပ်တွေအားလုံးကလည်း ငါတို့ ရူပဗေဒမေဂျာနဲ့ ပါရဂူဘွဲ့ရတဲ့ သူတွေသာ ကျောင်းအုပ်ဖြစ်ကုန်ကြတာမဟုတ်လား။ အခု စစ်တပ်ကဗိုလ်တွေက ဒီမိန်းထဲမှာ မဟာလာတက်ကြတယ်။ တစ်နေ့ သူတို့က ငါတို့လိုပဲ ပါရဂူဘွဲ့တွေရကြဦးမယ်။ အဲဒီအခါကျရင် ဒီဘက်က ငါတို့က ရိုးရိုးပါရဂူဘွဲ့။ သူတို့က ပါရဂူဗိုလ်ကြီး၊ ဗိုလ်ကြီးပါရဂူတွေဆိုတော့ အစိုးရအနေနဲ့ သူတို့ကိုပဲ ခန့်ဖို့က သေချာနေပြီလေ။ အစိုးရက သူတို့ခန့်တဲ့အခါမှာ အရည်အချင်းပိုတဲ့သူကို ခန့်တယ်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်အောင် ဒီကောင်တွေကို ဗိုလ်ကြီးပါရဂူတွေ ဖြစ်အောင်လုပ်ထားတာ။ အဲဒီအချိန် ငါတို့က အရည်အချင်းနည်းလို့ ပါးစပ်ပိတ်ထား ဆိုတဲ့သဘော။ သူတို့က ငါတို့ထက် အလိုလိုကို နှာတစ်ဖျားသာကုန်တာ။ အရည်ကိုကြည့်ရင် တဖြည်းဖြည်းရှင်းရှင်းလာတယ်"

"နင်တို့ပြောတာတွေကို ဖြစ်နိုင်၏၊ မဖြစ်နိုင်၏ ငါ မစဉ်းစားတတ်ဘူး။ ငါ စဉ်းစားမိတာကတော့ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ မဟာသိပ္ပံဘွဲ့ ဆိုတာကို ရောက်ချင်တဲ့ဆီကရောက်လာ၊ ကွာလီဖိုင်းတွေ ဘာတွေဖြစ်ဖြစ်၊ မဖြစ်ဖြစ် ကြားမှာ အတန်းတစ်တန်းတက်လိုက်ရုံနဲ့ မဟာသိပ္ပံဖြစ်စေ ဆိုတာမျိုးနဲ့ သူတို့က ဒီကိုရောက်လာတော့ ငါတို့အနာဂတ်ပညာရေး အလားအလာကိုပဲ ငါက

စိတ်ပူနေတာ"

သူတို့ထိုင်ပြီးပြောနေတဲ့ ကင်နိုတင်းထဲက စကားဝိုင်းကို ရောက်လာပြီး ပြောလိုက်တဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အသက်ကလေးကို သူတို့အားလုံး ပြိုင်တူကြည့်ဖြစ်လိုက်ကြတယ်။ ဗိုလ်လေးတွေ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထဲမှာ မဟာသိပ္ပံလာတက်ကြတဲ့ကိစ္စမှာ သူငယ်ချင်းတွေလည်း သူလိုပဲ စိတ်ထဲမှာ အဖုအထစ်၊ အရိပ်အယောင်လေးတွေ ကပ်ငြိနေကြတာပဲလို့ သူတွေ့မိတယ်။ ဒါဟာ မကျေနပ်ချက်လား၊ မနာလိုမှုလား။ မကျေနပ်ချက်ဆိုရင်တော့ သူက အလွယ်တကူ ခေါင်းသိတ်မိမှာဖြစ်ပေမယ့် မနာလိုမှုဆိုရင်တော့ ဟင့်အင်းလို့ပဲ သူဖြေဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သူသိနေတယ်။ ဒါဟာ မနာလိုမှုတစ်ခု မဟုတ်ဘူး။ ဗိုလ်လေးတွေအနေနဲ့ သူတို့ဘာသာ သူတို့လောကမှာ ရချင်တဲ့ဘွဲ့တွေရလို့ တပ်ချင်တဲ့ တံဆိပ်တွေ တပ်ပါစေ၊ သူ မနာလိုဖြစ်မိမှာ မဟုတ်သလို၊ သူတို့ပုခုံးထက်က ဘယ်အပွင့်က ဘာရာထူး၊ ဘယ်အခွေးက ဘာရာထူးဆိုတာကိုတောင်သူက ထဲထဲဝင်ဝင်သိနေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ သိဖို့လည်း ဘယ်တုန်းကမှ သူ ကြိုးစား ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာ ရည်မှန်းချက်က အများကြီး ရှိမနေသလို၊ ရှိနေတဲ့ ရည်မှန်းချက်ကလည်း ထူးထွေပြီး ကြီးမားခန့်ထည်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ ပါရဂူဘွဲ့ ဝင်ခွင့်ရသည်ဖြစ်စေ၊ မရသည်ဖြစ်စေ မဟာသိပ္ပံပြီးအောင်တက်ပြီး တက္ကသိုလ်ဆရာတစ်ယောက်ဘဝကို ရိုးရှင်းစွာ ပိုင်ဆိုင်ချင်သူ။ သေးသေးလေးပါ။ သူ့ရဲ့ရည်မှန်းချက်က အဘက်ဘက်မှာ ပွင့်လင်းတိုးတက်နေတဲ့ ဂလိုဘယ်ခေတ်မှာ သေးသေးလေးလို့ဆိုရမှာပါ။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူတွေ ဘာရာထူးပဲ ရှိနေပါစေ၊ မနာလိုဖြစ်ခြင်းဆိုတာက အဲဒီလူတွေနဲ့ ပက်သက်ပြီး သူ့အတွက်ကတော့ အဝေးကြီးမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ . . . ။

ဒီကိစ္စကို မကျေနပ်ချက်လို့တော့ သူခေါင်းစဉ်တပ်ချင်ပါတယ်။ အခြားအခြားသော အသေးအမွှား မကျေနပ်ခြင်းတွေကို တန်းစီဘေးချိတ်ပြီး ခပ်ဝေးဝေးမှာ ထားပစ်ခဲ့ပါဦး။ သူ့နေရာနှင့်သူသာ ရှိနေရမယ့် သူတွေကို ကိုယ့်နေရာထဲမှာ နေ့တိုင်းမြင်နေရပြီး သူတို့နဲ့အတူ ပညာသင်ရမယ်ဆိုကတည်းက သူ့အတွက် အကြီးအကျယ် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေပါပြီ။ အကြီးအကျယ် မကျေနပ်ချက်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။ ဒါတောင် သူက အဲ့ဒီဗိုလ်တွေထက် အတန်းတစ်တန်းကြီးနေခဲ့သေးလို့ သူ့ခံစားချက်က အရောင် နည်းနည်းပျော့နေခဲ့သေးတာလေ။

၃ ။

"ကြွေရုပ်လေးကျနေတာပဲ . . . ဟဲ ဟဲ"

"မိန်းမ မမြင်ဖူးတဲ့ရုပ်ကွက်က လာတာမို့၊ ကြောင်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း အဲ့ဒီမိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ခံသမိုင်းလေး ဘာလေးကိုလည်း လေ့လာကြပါဦးဟယ်။ ဒုသနသောဆိုတာလေးများ ကြားဖူးနားဝ ရှိကြမယ် ဆိုရင်ပေါ့"

အသံလာရာဆီသို့ သူ လှမ်းကြည့်တော့ သူတို့သူငယ်ချင်းအဖွဲ့ထဲက အိမ်ထောင်ကျပြီးသား ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ၁၆၄ ထဲက တစ်ယောက် စကားပြော လိုက်သံကို ကြားရတယ်။ သူ့သူငယ်ချင်းဘေးက အခြားသူငယ်ချင်းကောင်မလေးက ပြောလိုက်တော့လည်း အခြေအနေက

ပြီးပြီမှတ်တာ။

"မ . . . မှမချစ်ရင် ဘဝပျက်သွားနိုင်တယ် . . . ဟုတ်တယ်။ ဒါမျိုးတွေက ရိုးနေပြီ မရဲ့။ ရုပ်ရှင်ထဲက အသုံးအနှုန်းတွေ လာဆိုမပြပါနဲ့ဗျာ။ ချစ်တယ်လို့ပြောတာ မင်္ဂလာစကားပါ"

ရုပ်ရှင်ထဲက အသုံးအနှုန်းကို သုံးတာ မင်းကလို့ သူကတော့ ဒီဘက်ကနေပဲ တွေးနေလိုက်တယ်။

"နင်တို့တွေ ငါ့ကို ဘာမှတ်နေလဲ။ ငါ့မှာ တကယ်ယောက်ျားရှိတာဟဲ့။ ငါ့ယောက်ျားကို ခေါ်လာပြရမလား။ တောထဲက တက်ပြီး ဒီ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထဲကို အော်တိုမစ်တစ်ရောက်လာကြရင်လည်း အေးဆေးနေကြဟေ့။ ငါဒီကိစ္စကို ဘီဘီစီအထိတိုင်ပစ်လိုက်မယ်။ ဘာမှတ်နေလဲ"

သူ့သွယ်ချင်းက အော်ထုတ်လိုက်တော့လည်း ခါးငုံ ဗိုလ်လေးတွေက နောက်က ဆက်မလိုက်လာတော့။ ဒါပေမဲ့ ပြောင်ပြောင်စပ်စပ် ပြီတီတီရုပ်တွေနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်နေကြသေးတာမို့ ရုပ်မြင်သံကြားက လွင့်လေ့ရှိတဲ့ နိုင်ငံတော်ကားတွေထဲက ဗိုလ်တွေလို တည်တည်တံ့တံ့ ဗိုလ်မျိုးတွေဆိုတာ ဘယ်နားသွားရှာရမလဲလို့ သူက စဉ်းစားနေလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အချိန်တွေက အများကြီးရှိနေသေးတယ်။ တက္ကသိုလ်ကြီးကိုချစ်လို့ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ရောက်အောင်လာပြီး၊ ဒီဘဝကို ခြစ်ကုတ်ဖက်တွယ် ထားတာတောင် ကျောင်းသားဘဝရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က သူတို့အတွက် အပြည့်အဝ မရှိနေခဲ့။

"စာသင်ခန်းထဲကို ရောက်လာကြတော့လည်း ကိုယ့်တပည့်ပေါ့။ သူတို့တတ်ကြတာ၊ မတတ်ကြတာ အသာထား။ သင်ပေးရမှာက ဆရာတို့တာဝန်လေ။ လေးနှစ်ကျော် အပြင်းအထန်ကြိုးစားပြီး မဟာတန်းကို ရောက်လာတဲ့ မင်းတို့နဲ့၊ အချိန်ရှိသမျှ နိုင်ငံတာဝန်ထမ်းနေကြပြီး အခုမှ အထက်ကအမိန့်နဲ့ မဟာတန်းကို ရောက်လာကြတဲ့ ဒီဗိုလ်လေးတွေနဲ့ကတော့ အရည်အချင်းတွေက ဘယ်တူပါမလဲ။ သူတို့က နိုင်ငံတော်ကာကွယ်ရေးအတွက်ပဲ သီးသန့်ရှိသင့်နေကြသူတွေလေ။ သူတို့တွေ ဒီလိုအရေအချင်းတွေနဲ့ ပါရဂူဘွဲ့တွေ ရကုန်ကြမှာတော့ ဆရာတို့လည်း ရင်လေးမိတယ်"

ခါးငုံ တွေကို စာသင်ပေးရတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်ပြောဖူးတာကို သူ သွားသတိရတယ်။ သူ့အတွက်လည်း အမှန်တကယ်တော့ အဲဒီကိစ္စတွေက ရင်ထဲမှာ လေးလံနေတာပါပဲ။ သူတို့လို မဟာကျောင်းသားအရေအတွက်က ခါးငုံ ထက်စာရင် အများကြီး နည်းနေသေးတယ်ဆိုပေမယ့် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေနဲ့ ခါးငုံ တွေ ပြဿနာဖြစ်ကြရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ အခြားသူငယ်ချင်းတွေကတော့ မသိ။ ပြဿနာကို သူဘက်က ဖြစ်ကိုမဖြစ်ချင်ခဲ့။ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ တက္ကသိုလ်ပညာရေးတွေက အိမ်နီးနားချင်းနိုင်ငံတွေနဲ့ယှဉ်ရင် အဆမတန် နောက်ကျကျန်ခဲ့ပြီဆိုတာကို သိနေတဲ့ သူတို့လို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေက ဒီနေ့ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အဘက်ဘက်က ယိုယွင်းပျက်စီးနေလေတဲ့ ပညာရေးတစ်ခုလုံးကို ပြုပြင်ပစ်လိုက်ဖို့အထိ မစွမ်းသာပေမယ့် ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေတစ်ခု ဒီထက်ပိုပြီး မပျက်ယွင်းသွားအောင်တော့ ကျားကန်ကြမည်လေ။ ဒါက သူတို့ရဲ့ ရင်ထဲက ဆန္ဒတစ်ခု။

ပညာရေးကြီးတစ်ခုလုံးကို နေ့ချင်းညချင်း တစ်စ တစ်စ ယိုယွင်းအောင်

လုပ်ပစ်ရက်ကြတဲ့ လုပ်ဆောင်သူတွေရဲ့ စိတ်ကူးအသွားအလာကို သူက မသိ၍ မဟုတ်။ အေးချမ်းစွာနဲ့ ပညာတစ်ခုကိုပဲ လိုချင်တဲ့ ကျောင်းသားတော်တော်များများက နိုင်ငံရေးနဲ့ပတ်သက်လာရင် သူ့လိုပဲ သွေးအေးစွာ တိတ်ဆိတ်နေချင်ကြသူတွေ။ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကတော့ပြောဖူးတယ်။

"ပညာရှိ နှိပ်စက်နည်းဆိုတာ ဒါပေါ့ကွ။ ပညာရေးကို အဘက်ဘက်ကနေ နှိပ်ကွပ်ထားတော့ မင်းတို့လို၊ ငါတို့လို သည်းခံပြီး ပညာသင်ချင်သင်၊ ဒါမှမဟုတ် သည်းမခံနိုင်ကြတဲ့ကောင်တွေက မြန်မာ့ပညာရေးလောကကို စွန့်ခွာ၊ နိုင်ငံခြားထွက်။ အဲ့လိုနဲ့ ကြာလာတော့ ငါတို့ ပညာရေးလောကမှာ ချုံကျိုး၊ နားရွက်ပွဲတွေပဲများလာ။ အခွံတွေပဲများလာ။ ဒါမျိုးက အုပ်ချုပ်သူ လူတန်းစားအတွက်ကတော့ လွှတ်ကောင်းပေါ့ကွာ။ အရည်အချင်းမရှိတဲ့သူတွေကို အုပ်ချုပ်မှ အလွယ်တကူအုပ်ချုပ်နိုင်မှာပေါ့။ သူတို့အတွက် နေရာဆိုတာ ရှည်ကြာတော့မှာပေါ့။ သိပ်တော့မတွေးရပါဘူးကွာ။ သူတို့လမ်းစဉ်ကြီးက ကလင်ဒါကျကြီး"

၄။

ကျောင်းသားတွေနဲ့ ၁၆၄ တွေကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တစ်ခုတည်းမှာထားတော့ ပြဿနာတွေ ထိပ်တိုက်ဖြစ်ကြရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတဲ့အတွေးက အမှန်တကယ် သူတို့ခွဲတာ နောက်ကျနေခဲ့ပါတယ်။ ၁၆၄ တွေကို မဟာစီမံကိန်းကြီးနဲ့တောင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကြီးထဲမှာလာထားမှပဲ၊ တစ်ချို့သော ဖြစ်လာနိုင်စရာ ပြဿနာတွေကို ကြိုတင်မတွေးထားခဲ့ဘဲနေပါ့မလား။ သူတို့ထက် နာတစ်ဖျားသာထားကြလို့လည်း ဒီလိုနေရာမှာ ရှည်ကြာနေကြတာပေါ့။

"ဟင် . . . နင်ပြောတာ ဟုတ်ရဲ့လား ယွန်းခင်ခင်ရယ်။ နင်တို့ ဒီသတင်းကတော့ အမှားကြီးထင်တယ်"

"ဟုတ်သမှ . . . ဟုတ်ဟုတ်နဲ့တောင် မြည်နေသေးတယ်။ ငါတို့ ဒီဘက်က ရိုးရိုးမဟာကျောင်းသားတွေထဲက အယောက် ၂၀ ပဲ မိန်းထဲမှာနေရတော့မှာ။ ကျန်တာတွေကတော့ မဲဇာဒဂုံကိုပြောင်းရပြီသာမှတ်။ နင်တို့ အင်းဝဆောင်ကလူတွေ အထုပ်ပါ ပြင်ထား"

သူစိုးရိမ်နေမိတဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ဖို့ကိစ္စကို လမ်းကြောင်းလွဲပေးတဲ့အကွက် ကလည်း သေသပ်နေတယ်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်ချင်လွန်းလို့ အစ်ကိုအိမ်မှာတောင်မနေဘဲ အင်းဝဆောင်မှာ အခန်းတစ်ခန်းလျှောက်ပြီး လာနေတဲ့သူ၊ အခုတော့ ဘာတတ်နိုင်ပြီလဲ။ တကယ်ဆိုရင် အင်းဝဆောင်ကိုတောင် သူက ဒုတိယဦးစားပေးအနေနဲ့ လျှောက်ခဲ့တာ။ သူနေချင်တာက ပဲခူးဆောင်။ ပဲခူးဆောင်ဆိုတာတောင် တိတိကျကျ ထပ်ပြီးပြောရမယ်ဆိုရင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနေသွားခဲ့တဲ့ အခန်း။

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ကံကြမ္မာမျက်လှည့်က လက်လျှင်လှလွန်းတယ်။ မမြင်ရတဲ့ မြှုပ်ကွက်တစ်ခုကို ပြသလိုက်ဖို့ မျက်လှည့်ဆရာက အချိန်တစ်ခုကိုတောင် ရှည်ကြာစွာစောင့်နေတတ်တာမဟုတ်ဘူး။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက စာတွေဖိကျက်ကြတယ်။ သူတို့ မဟာတန်း ကျောင်းသူ

ကျောင်းသားအယောက် ၅၀ ကျော်ကနေ အယောက် ၂၀ ပဲ ဒီ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့ဖို့ ဝင်ခွင့်ကို ပြန်ပြီးဖြေရမည်လေ။ သေချာတာက သူငယ်ချင်းတွေ ကွဲကွာကြတော့မယ်ဆိုတာပဲ။ ကိုယ်က ဖြေနိုင်ရင် သူက အဝေးရောက်လို့ သူတို့ ဖြေနိုင်ရင် ကိုယ်က အဝေးကို ရောက်မဲ့ ကိစ္စဟာ ပြိုင်ပွဲတစ်ခုလို့ ဖြစ်မနေဘူးတုလား။ သူနိုင်ကိုယ်နိုင် အပြိုင်ကြ ပစ်ရအောင်လည်း အခု အခြေအနေက ပညာရေးတိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးဖို့ ပြိုင်ရတဲ့ ပြိုင်ပွဲတစ်ခုမှ မဟုတ်တာ။ ဒီပြိုင်ပွဲဟာ ပညာနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ နေရာနဲ့ပဲဆိုင်တာ။ ကိုယ်နေရာလေးတစ်ခု တည်မြဲဖို့ သူများကို နင်းပြီး တက်ရတော့မဲ့ ကိစ္စကြီးမှာ ဝင်ပြီးပြိုင်ဖို့ စိတ်ကူးတောင် မထည့်ဖြစ်ခဲ့တဲ့သူက အင်းဝဆောင်က အထုပ်ကို ပိုက်ပြီး ဒဂုံတက္ကသိုလ်ကို ပြန်ဖို့ကလွဲလို့ အခြားအကြောင်းတရားများ သူ့မှာ ထွေထွေထူးထူး ဘာမှ ရှိမနေခဲ့တော့ဘူး။

သူ့ သူငယ်ချင်း တချို့ကတော့ ရယ်ရသေး။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့ရမဲ့ အယောက် ၂၀ ထဲ ဝင်ဖို့အရေး မုန့်ပုံးတွေ၊ လက်ဆောင်ခြင်းတွေ အလုအယက် ဝယ်ကြရင်း ပါမောက္ခတွေ့ဆီကို သူထက်ငါ အပြေးအလွှားသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေကြတယ်။ အဲ့ဒီ အချိန်မှာ သူလဲ မဖြစ်မနေ ပြင်ဆင်လိုက်ရတာက အင်းဝဆောင် ဒုတိယထပ် အခန်းအမှတ် ၇၈ မှာ ရှိနေတဲ့ သူ့ အခန်းလေးထဲက ပစ္စည်းတွေကို စုစည်းထုပ်ပိုးလိုက်ရခြင်းပဲ ဖြစ်နေတယ်။ နှစ်သုံးဆယ် ပညာရေး ရည်မှန်းချက်ဆိုတဲ့ အသံတွေ ကျယ်လောင်လောင်ကြားမှာ သူကတော့ အသက် ၃၀ ထိတောင် ဒီမဟာဘွဲ့ကို ရပါတော့မလားလို့ ပြုံးစစတွေးမိချင်ပြန်တယ်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ နေခဲ့ရတဲ့ နောက်ပိုင်း နေ့ရက်တွေမှာ သူရင်ထဲမှာ အမှတ်တရ ရှိနေတာက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကြီး မဟုတ်ဘဲ ၁၆၄ တွေ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကတော့ အံ့သြစရာကောင်းနေသလားပဲ။

၅။

သူ့ကို ပရောဂျက်အတွက် အလုပ်အပ်မယ်ဆိုတဲ့ ဗိုလ်ချမ်းမြေ့ကို သူစတင်တွေ့တော့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ သူတက်ခဲ့စဉ်ကာလအတွင်း သူသိခဲ့တဲ့ ၁၆၄ တွေထဲမှာ မပါဝင်ခဲ့တဲ့ ရုပ်ရည်တစ်ခု ဖြစ်နေတာကို သူ သတိထားမိလိုက်တယ်။ လူက ဖြူသွယ်တဲ့ဘက်ကို အနည်းငယ် လုနေပေမဲ့ နွဲ့နေတဲ့ဘက်ကို အရိပ်အယောင်မသန်းဘဲ မျက်နှာအနေအထား တည်တည်ကြည်ကြည်နဲ့ ဗိုလ်ချမ်းမြေ့ဆိုသူကို သူ ပစ္စည်းပုံတွေကြားကနေပဲ အကဲခတ် ကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့ သူငယ်ချင်း ထက်အောင်ရဲ့ အဆက်အသွယ်နဲ့ သူ့ဆီကို ဗိုလ်ချမ်းမြေ့ ရောက်လာခဲ့တယ်ဆိုပေမဲ့ သူ့ဆီကို လာတော့ တစ်ယောက်တည်းသာ။ ထက်အောင်က ပါမလာခဲ့။ လူည်းတန်းလမ်းမကြီးထဲကနေ ဖွဲ့ဝင်လာတဲ့ လမ်းသွယ်လေးထဲကမှ နောက်ထပ်လမ်းသွယ်လေး တစ်ခုက တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးဟာ သူ့ရဲ့ အလုပ်ခန်း။ သူချစ်မြတ်နိုးလွန်းလှတဲ့ သူ့ရဲ့ အီလက်ထရောနစ် ပစ္စည်းတွေ အစုံအလင် စုဝေးရာအရပ်။ သို့မဟုတ် သူ့ရဲ့ အလုပ်ခန်း။

လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကနေ ဒဂုံတက္ကသိုလ်ထဲကို အပြောင်းအရွှေ့ ပို့လွှတ်ခြင်းခံရတဲ့ ရူပဗေဒ မေဂျာနဲ့ မဟာသိပ္ပံကျောင်းသားတွေထဲမှာ အစပိုင်းတော့ သူပါသွားခဲ့သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကာလက တကယ့်ကို တခဏရယ်သာ။ သူတို့ခေတ်ရဲ့

တက္ကသိုလ်ပညာရေးက အတန်းတစ်တန်းကို နှစ်ခါဖြေ စနစ်နဲ့ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း စာမေးပွဲ ဖြေရတဲ့ တက္ကသိုလ်ပညာရေး စနစ်ဆိုတော့ သူ ဒဂုံတက္ကသိုလ်ကို ရောက်သွားပြီး စာမေးပွဲ နှစ်ခါဖြေရတဲ့ ပညာသင်နှစ် တစ်နှစ်အတွင်းမှာပဲ ဒဂုံတက္ကသိုလ်ကို သူ အပြီးတိုင် နှုတ်ဆက်ခဲ့ရတာ။ သူ စာမေးပွဲ ကျခဲ့တယ်။ စာမေးပွဲကို ကျချင်လို့ ကျခဲ့တာဆိုရင် အများတကာက ရယ်နေနိုင်ပေမဲ့ အကြောင်းသိ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကတော့ အံ့ဩမှုတွေ အပြည့်နဲ့မို့ ရယ်နေနိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ စာတွေ့ရော လက်တွေ့ပါ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးထဲမှာ သူက အတော်ဆုံး ဖြစ်နေလို့ပဲ။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထဲမှာတုန်းက သူတို့ သူငယ်ချင်းအဖွဲ့ မိန်းကလေး ယောက်ျားလေး စုစုပေါင်း ရှစ်ယောက် ရှိကြတဲ့အထဲကမှ နှစ်ယောက်ပဲ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထဲမှာ ဝင်ခွင့်ဖြေဆို အောင်မြင်ခဲ့ပြီး ခြောက်ယောက်တိတိကတော့ ဒဂုံတက္ကသိုလ်ကို ချီတက်ရလေတော့တယ်။

“ကျူရှင်ဆိုတာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား တစ်ယောက်အတွက် အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးဆိုတာတော့ နင်ပြောသလို ဟုတ်ပါတယ် ထွဋ်ကြီးရယ်။ ဒါပေမဲ့ ရောမကိုရောက်ရင် ရောမလို့ ကျင့်ရတယ်ဆိုတာ နင်မသိဘူးလား။ ပြီးတော့ ငါတို့ မဟာတန်းတွေကို သင်တာ ပါမောက္ခတွေ၊ တွဲဖက်ပါမောက္ခတွေချည်းပဲ ဆိုတာလည်း နင်မသိ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကျူရှင်တက်မဲ့ စာရင်းပေးတဲ့နေ့က နင့်နာမည်ကို ငါတို့က ပါမောက္ခဆီမှာ ပေးခဲ့လိုက်တာ”

သူက ဒီကိစ္စမှာ ငွေကြေးကြောင့်မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက အကြောင်းသိတွေမို့ သိကြပါတယ်။ သူက ပညာရေးဆိုတာကို ကိုယ်ပိုင်လေ့လာ အားထုတ်မှု၊ စမ်းသပ်တီထွင်မှုတွေနဲ့ ပညာရေးလောကကို ချီတက်ချင်သူ။ သူရင်ဆိုင်တွေ့ ကြုံရတဲ့ ပညာရေးလောကဆိုတာက သူတို့ မဟာတန်းအတွက် သီးခြားပြဌာန်းထားတဲ့ စာအုပ်ဆိုတာတောင် မရှိဘဲ စာရွက်လေးတွေ ဟိုကဒီက မိတ္တူဆွဲလို့ အတန်းထဲမှာ ပါမောက္ခတွေ ကိုယ်တိုင်ကဖတ်ပြ။ အတန်းထဲမှာ တစ်ခါဖတ်လို့ အားမရတော့ ကျူရှင်မှာ တစ်ခါဖတ်ပြ။ တော်တော်လဲ ဖတ်နိုင်လွန်းတဲ့ မစ္စတာပါတာဖတ်တွေ။ မစ္စပါတာဖတ်တွေ။ သူ့အတွက်တော့ မျက်မှောက်ပညာရေး လောကက တကယ်ကို အဆန်းတကြယ်။ သူဖတ်ဖူး မှတ်ဖူးတဲ့ နိုင်ငံတကာ ပညာရေး အဆင့်အတန်းနဲ့ ယှဉ်ပြီး သူက အံ့ဩဆန်းကြယ်နေတာမဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ရှေ့က နောင်တော် အစမတော်တွေ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတဲ့ ပညာရေး အခြေအနေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်မိတာနဲ့ကို ဆန်းကြယ်စရာ ကောင်းနေပါပြီ။

သူတို့က ရူပဗေဒ မဟာကျောင်းသားတွေဆိုတော့ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ လက်တွေ့ခန်းသုံး ပစ္စည်းတွေ ရှိမနေခဲ့ဘူးဆိုရင်တောင် ထိုက်သင့်သလောက်သော ပစ္စည်းအမျိုးအမည် အရေအတွက်က ရှိနေသင့်တယ်လို့ သူက ထင်ခဲ့တာ။ အခုတော့ သူတို့ လက်တွေ့ လုပ်မဲ့ ဆားကစ်ဘုတ်တွေမှာ အသုံးပြုရတဲ့ တစ်ခုကို တစ်ဆယ့်ငါးကျပ်၊ နှစ်ဆယ်တန် ရက်စစ်စတာ ပစ္စည်းမျိုးလေးတွေတောင်မှ ဒီ ဒဂုံတက္ကသိုလ်မှာ ရှိမနေတော့ မခက်ဘူးလား။ ရက်စစ်စတာနဲ့ တူတာဆိုလို့ သွားကြားထိုးတံတောင်မရှိတဲ့ ပရယ်တီကယ်ခန်းရဲ့ အပြင်အဆင်ကို သူစိတ်ပျက်ခဲ့ရတာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ။

“အောင်စာရင်းက လုပ်တော့မလို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျန်တဲ့အဖွဲ့ အားလုံး ဆရာ့ကို လာတွေ့ကြပြီ။ စည်သူထွဋ်တို့ အဖွဲ့က မလာသေးဘူးဆိုတော့ ဆရာလည်း

အောင်စာရင်း လုပ်လိုမရဘူး ဖြစ်နေတယ်”

တွဲဖက်ပါမောက္ခရဲ့ စကားက သူ့အတွက်တော့ အတော်အတန်ထက် လွန်ကဲတဲ့ ရယ်ချင်မှုကို ဖြစ်စေတဲ့ အဆန်းတကြယ် ဟာသတစ်ပုဒ်ဖြစ်နေခဲ့တာ။ သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ နားချမှုနဲ့ ရောမရောက်ရင် ရောမလို ကျင့်ရတဲ့ ကျူရှင်တက်ခြင်းအလုပ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် သွားမတက်ဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုပေမဲ့ စာရင်းတော့ ပေးသွင်းခဲ့ပြီးပြီ။ ခြောက်ယောက်တစ်ဖွဲ့ လုပ်ရတဲ့ ပရောဂျက်အဖွဲ့မှာ သူက ခေါင်းဆောင်ဆိုတော့ စာမေးပွဲဖြေပြီး “စည်သူထွဋ်တို့အဖွဲ့ မလာသေးဘူး” ဆိုတဲ့ တွဲဖက်ပါမောက္ခရဲ့ စကားသံမှာ သူ့အတော်ကို အံ့သြခဲ့တာပါ။ ရေးဖြေစာမေးပွဲ ပြီးပြီးချင်း အခြားအဖွဲ့တွေက မဟာတန်းကို အောင်စာရင်းလုပ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အဲ့ဒီ တွဲဖက်ပါမောက္ခဆီကို ဆီပုံး၊ ဆန်အိတ်၊ မုန့်ခြင်းများ အစရှိသဖြင့် လှူဖွယ်ဝတ္ထု အစုစုတွေနဲ့ အလှူ၊ အလှူ၊ ဝင်ကြပြီးပြီ။ စာမေးပွဲ ဖြေနိုင်ကြတယ်လို့ ဆိုလာကြတဲ့ သူ့အဖွဲ့ကို ပြောဖြစ်ခဲ့တဲ့ စကားကတော့ စာမေးပွဲ အောင်ဖို့အရေး တွဲဖက်ပါမောက္ခဆီကို လုံးဝ မသွားနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စကားပဲ။

အောင်စာရင်းလုပ်လို့ မရသေးဘူးဆိုပေမဲ့ သူတို့ အဖွဲ့က မသွားကြတော့လဲ သိပ်မကြာပါဘူး။ အောင်စာရင်းက ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ အောင်စာရင်းရဲ့ ရလဒ်ကတော့ သူ့အဖွဲ့တွေက စာမေးပွဲကို ပြန်လည်ဖြေဆိုခွင့်ရတဲ့ ဆပ်ပလီအဆင့်ကို ရောက်ကြပေမဲ့ သူတစ်ယောက်ကတော့ဖြင့် စာမေးပွဲကို ဗုန်းဗုန်းကျတော့တယ်။ မထူးဆန်းသလို ဝမ်းနည်းမှု တစုံတရာတော့ မရှိပေမဲ့ အတန်အသင့်တော့ သူ့ရင်က နာကြည်းခဲ့လေတယ်။ သူ့နာကြည်းခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ လူတွေထဲမှာ သူ့ကို စာမေးပွဲ ကျစေခဲ့တဲ့ တွဲဖက်ပါမောက္ခလား... ဟင့်အင်း။ အီလက်ထရောနစ် ဆားကစ်ကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သတ်ရင် လိုအပ်ရင် လိုအပ်သလို သူ့ကို အိမ်ထိခေါ်ခိုင်းတတ်ပေမဲ့ သူ စာမေးပွဲကျတဲ့ အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားဟန်တောင်မပြလေတဲ့ ပါမောက္ခဆရာမကြောင့်လား... ဟင့်အင်း။ သူ့ရဲ့ နာကြည်းမှုတွေက သူတို့ သူတို့နဲ့ မဆိုင်လေဘူး။

ပါမောက္ခတွေ၊ တွဲဖက်ပါမောက္ခတွေ ဘာတွေညာတွေ ဆိုတာ ဒီဘက်ခေတ်ရဲ့ အပျက်တကား အပျက်စီးဆုံးကိန်း ဆိုက်ရောက်ပျော်ဝင်နေတဲ့ ပညာရေးဌာနရဲ့ ခေတ်ပျက်သားကောင်တွေပဲ။ အံ့သြမှု တစုံတရာ သူ့ရင်မှာ ခိုဝင်နေပေမဲ့ သူမနာကြည်းဘူး။ နာကြည်းစရာလို့လဲ သူမသတ်မှတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့...။ အီလက်ထရောနစ် ပစ္စည်းတွေကို ချစ်မြတ်နိုးပြီး ရူပဗေဒဘာသာရပ်ကို လိုတာထက်ပိုပြီး ရူးသွပ်ခဲ့တဲ့ သူကတော့ အဲ့ဒီ အချိန်ကစလို့ ကျောင်းဆက်မတက်ဖြစ်တော့ပေမဲ့ လှည်းတန်းနားက ဆိုင်ခန်းကျည်းလေးထဲမှာပဲ သူ့ဘဝကို ပြင်ပ ပရောဂျက်ဆရာအဖြစ် ပုံဖော်အသက်သွင်းရင်း ပညာရေးလောကကို ဇာတ်မြှုပ်နေထိုင်ခဲ့တယ်။ ရူပဗေဒ ပရောဂျက်နဲ့ ပတ်သတ်ပြီး သူက အခကြေးငွေ တစုံတရာနဲ့ ပြုလုပ်ပေး။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထဲက ဆရာလောင်းလျာ၊ ဆရာမလောင်းလျာ၊ ဆရာအိုအို၊ ဆရာမအိုအိုတွေကလည်း သူ့ကို ပရောဂျက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အားကိုးအားထားပြု။ တက္ကသိုလ်ထဲမှာတော့ သူတို့ဘာသာ လုပ်ကြလေဟန်နဲ့ သူလုပ်ပေးတဲ့ ပရောဂျက်တွေနဲ့ ချီတက်ကြ။ ဒီလိုလေးနဲ့ပဲ သူ့ဘဝကို ကျင်လည်နေလိုက်တာ သူတို့ တစ်ချိန်က ပတ်သက်ခဲ့ရဖူးလေတဲ့ ၁၆၄ ဆိုတဲ့ ဗိုလ်လေးတွေကိုလည်း နာကြည်းမှုတစ်ခု ယှက်နွယ်နေဖြစ်သေးတာကလွဲလို့ ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာတောင် သူ စိတ်မဝင်စားနိုင်အား။

အခုတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဗိုလ်ချမ်းမြေ့ဆိုတဲ့လူက ရူပဗေဒ ပရောဂျက်

ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့ဆီကို တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားနဲ့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိလာပြီလေ။ ရူပဗေဒ ပရောဂျက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့ ဂုဏ်သတင်းနောက်က ၁၆၄ ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ နာကြည်းမှု အဆိုင်အခဲတွေကိုတော့ လက်ရှိအချိန် သူ့ရဲ့ရှေ့ကို ရောက်နေတဲ့ ဗိုလ်ချမ်းမြေ့ကတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သိနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။

၆။

“နေပါဦး ချမ်းမြေ့ရဲ့။ မင်းကို တစ်ခုမေးချင်လို့။ မင်းတို့ ဒီ မဟာသုတေသန ဘွဲ့ ပြီးရင် ဒေါက်တာဘွဲ့ပါ ထပ်ပြီးယူကြဦးမှာဆိုတော့ သင်ကြားရေးပညာတွေနဲ့ မင်းတို့က ဘာဆိုင်လို့လဲ”

သူက သူ့ရဲ့ ပရောဂျက်အတွက် အလုပ်ရှုပ်နေစဉ်အတွင်း ဗိုလ်ချမ်းမြေ့ကလည်း သူ့လုပ်နေတဲ့ ပရောဂျက်အတွက် သူ့ဆီကို ရောက်နေစဉ်အတွင်း သူ့ရဲ့ ဖြတ်ခနဲ အမေးတစ်ခုအပေါ် ဗိုလ်ချမ်းမြေ့က တုန်လှုပ်ခြင်း အလျဉ်းမပြု။ “ဘာအတွက်မေးတာလဲ အစ်ကိုရ” စတဲ့ တန်ပြန်မေးခွန်းကိုတောင် တုံ့ပြန်နေလိုက်သေးတယ်လေ။ ခဏကြာတော့.....

“ဒါဆို အစ်ကိုကရော ကျောင်းဆက်တက်ပြီး ပါရဂူဘွဲ့ ဘာကြောင့် မယူခဲ့တာလဲ။ ပြီးတော့ ဒီပြင်ပ အလုပ်ကိုပဲ ဘာကြောင့်လုပ်နေရတာလဲ။ တက္ကသိုလ်ထဲကရတဲ့ အမြင့်မားဆုံး ပညာတွေ ရတဲ့ အချိန်မှပဲ ဒီအလုပ်တွေကို လုပ်မယ်ဆိုရင် အစ်ကို အတွက် ရာထူး ဂုဏ်နေရာ ပိုပြီး မကြီးမြတ်သွားနိုင်ဘူးလား”

ဗိုလ်ချမ်းမြေ့ရဲ့ နောက်ထပ် တန်ပြန်မေးခွန်းတွေကို သူက တစ်ခုမှ မဖြေဘဲ အော်ရယ်တယ်။ သူ့ရဲ့ အလုပ်ခန်း ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲက အီလက်ထရောနစ် ပစ္စည်းတချို့တောင် သူ့ရဲ့ ရယ်သံအောက်မှာ နေရာတွေ ပျက်ယွင်းကုန်ကြသလား မှတ်ရအောင်ပဲ သူကအော်ရယ်တယ်။ ပြီးတော့မှ သူ့ပါးစပ်က ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးလျှောင်သာစွာ စကားလုံးလေးတွေ ထွက်လာတယ်။ စကားသံက တိုးပေမဲ့ စေ့ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ သွားတွေကို ထိခိုက်ဖြတ်တိုက်ပြီးမှ ထွက်လာတဲ့ စကားသံတွေဆိုတော့ မာနေတယ်။

“ငါက မင်းတို့ရဲ့ အောက်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ မနေခဲ့ချင်လို့ပဲ”

သူ့ရဲ့ အဖြေအောက်မှာ ဗိုလ်ချမ်းမြေ့က ဘာစကားသံမှ ထွက်မကျလာခဲ့။ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံ တွန့်ကွေးရင် မဲပြုံးပြုံးသွားလေမည်လား။ ပခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်ပြီး သူ့ကို မျက်ဝန်းနက်နက်တွေနဲ့ စူးစိုက်ကြည့်နေမည်လား။ သူမသိ။ သူက သူ့စကားပြောလိုက်တဲ့အချိန် ဗိုလ်ချမ်းမြေ့ရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်နေတဲ့သူ မဟုတ်တော့ သူ့စကားအောက်မှာ တစ်ဖက်လူ ဘာဖြစ်သွားမလဲကို သူမသိလိုက်။ သိဖို့လဲ သူက ဘယ်တော့မှ ကြိုးစားလိမ့်မှာမဟုတ်။ သူကတော့ ထိုင်လိုက်၊ ထလိုက်၊ ကုန်းလိုက်၊ ကွလိုက်နဲ့ပဲ ဗိုလ်ချမ်းမြေ့အပ်ထားတဲ့ ပရောဂျက်အတွက် အလုပ်ရှုပ်နေဆဲ။ ပရောဂျက်ဆားကစ်အတွက် စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်ကြည့်နေဆဲ။

“ပြီးတော့... မင်း စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ ရာထူး၊ ဂုဏ်၊ နေရာ ။အဲ့ဒီ စကားစုတွေက မက်မောစွာ တပ်မက်တဲ့သူတွေ အတွက် ဖြစ်တည်နေတဲ့ စကားစုတွေပဲ။ ကဲကွာ... အခုကြည့် ငါက မင်းလို ပါရဂူတန်းကို မရောက်ခဲ့ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ငါစိတ်ဝင်စားတဲ့ အီလက်ထရောနစ် ပညာဘက်မှာ ငါ ဒီအလုပ်တွေ လုပ်တော့ မင်းထက်အတန်းငယ်တဲ့ ငါ့ကို မင်းက ဆရာလာပြီး တင်ရတာပဲလေ။ ကံ... မင်း စောစောက ပြောတဲ့ နေရာကိစ္စ၊ အခု ငါတို့ နှစ်ယောက် ဘယ်သူက ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေတာလဲ”

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူက စကားတွေ ပြောလို့အပြီးမှာ ဗိုလ်ချမ်းမြေ့ရဲ့ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်မိတယ်။ ဗိုလ်ချမ်းမြေ့ရဲ့ မျက်ခုံးနှစ်ခု တွန့်ချိုးသွားပုံက တစ်စုံတစ်ခုကို အပြင်းအထန် စိတ်ရှုပ်သွားတဲ့ဟန်။ အဲ့ဒီထက် ပိုရရင် ဒီပရောဂျက်အတွက် သူ့ကို အပ်မိတာ မှားပြီဆိုတဲ့ စကားတွေကို ထိစပ်လုနီးပါး အတွန့်ချိုးခြင်းခံထားရတဲ့ ဗိုလ်ချမ်းမြေ့ရဲ့ မျက်ခုံးတန်း နှစ်ခုအောက်က မျက်ဝန်းတွေက ပြောနေသယောင်ယောင်။ သူ့စိတ်ထဲ ထင်တာလည်း လွဲကောင်းလွဲနိုင်ပါသေးတယ်။ သူကတော့ သူ့အလုပ်တွေ ဆက်လုပ်ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေဆဲ။

“တစ်ခါတရံကျတော့ နေရာဆိုတာ ယူထားတဲ့သူက သူ့ကိုယ်သူ သတ်မှတ်လို့ရတဲ့ ပညတ်ချက် တစ်ခုမဟုတ်ဘူး။ လူတစ်ယောက် တော်ခြင်းတတ်ခြင်းဆိုတာ အများက သတ်မှတ်တာလေ။ အဲလိုပဲ သတ်မှတ်ခံရပြီးရင် အဲ့ဒီလူတစ်ယောက်ရဲ့ နေရာဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အလိုလိုပေါ်လာရပြီလေ။ ကိုယ်တိုင် သတ်မှတ်စရာမှ မလိုတာ။ ပြီးတော့ မင်းတို့ ငါတို့ ရထားကြတဲ့ ဘွဲ့လက်မှတ်တွေ၊ တကယ်ဆိုရင် ဒါတွေက စာရွက်တွေ အဆင့်ပဲ။ အပြေတွေ၊ ဖေါ်ရှိုးတွေ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တကယ့်ပညာတစ်ရပ်ကို ထပ်တူပြု ညွှန်းဆိုရလောက်တဲ့ အတိုင်းအတာအထိ အဲ့ဒီ စာရွက်တွေက မဖေါ်ကျူးနိုင်ပါဘူး။ အခုဆိုရင် စာရွက်အသစ် တစ်ရွက်ရဖို့၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖေါ်ရှိုးတစ်ခုရဖို့၊ ငါ့ဆီကို မင်း ဒီကိစ္စတွေ လာလုပ်နေတာလေ”

“ဟာ... အစ္စတီ”

“ဘာလဲကွ... ငါပြောတာနဲ့ မင်းက တစ်ခုခုကို တွေးပြီး ကြောက်သွားသလိုပဲ ချမ်းမြေ့ရဲ့။ ဘာလဲ ငါ့ဆီမှာ လာလုပ်တဲ့ မင်းရဲ့ ပရောဂျက် ဆားကစ်အတွက် ငါက ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပါးစပ်ဖွာမှာကို မင်းက ကြောက်တာလား။ ဒါက ငါ့အလုပ်ပါကွာ။ လျှို့ဝှက်လုပ်တာ မဟုတ်ပေမဲ့ တိတ်ဆိတ်သင့်တာတွေ တိတ်ဆိတ်ပေးရတာက ငါ့အလုပ်ပဲ။ ဘယ်ဒေါက်တာ တစ်ယောက်ကိုတော့ ငါက ဘာတွေ လုပ်ပေးလိုက်လို့ သူ ဒေါက်တာဘွဲ့ ရသွားတယ်ဆိုတာတို့ကို ငါဘယ်တော့မှ ဂုဏ်ယူပြီး ပြောနေလေ့မရှိဘူး။ ငါ့အလုပ်အတွက် ငါပိုက်ဆံရတယ်။ ငါ့အလုပ်ကို ငါစိတ်ဝင်စားတယ်။ ဒါပဲ... ဒီလောက်ပဲ။ ငါကျေနပ်တာ ဒီလောက်ပဲ။”

သူကပြောပြီး သူ့အလုပ် သူပြန်လုပ်တော့ “မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို။ နေရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အစ်ကိုပြောတဲ့ စကားတွေက ထူးဆန်းမှုတွေ ပြည့်နေပြီး မှန်သင့်သလောက် မှန်နေတယ် ထင်လို့ပါ။” လို့ ဗိုလ်ချမ်းမြေ့က ထပ်ပြောတယ်။ ဒါဟာ သူပြောလိုက်တဲ့ စကားအတွက် စိတ်ရင်းအမှန်နဲ့ ဗိုလ်ချမ်းမြေ့ရဲ့ ပါးစပ်က ထွက်လာတဲ့ စကားလား။ သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါ စကားအတွက် စိတ်ချကျေနပ်စွာနဲ့ ထွက်လာခဲ့တဲ့စကားလား။ နှစ်ခုလုံးလဲ ဖြစ်နေနိုင်တာပဲလို့ သူ တွေးမိနေပေမဲ့ အဲ့ဒီ နှစ်ခုလုံးကို သူ စိတ်မဝင်စား။ ဖြစ်ချင်တဲ့ စကားစု ဖြစ်နေပါစေ သူနဲ့မဆိုင်၊ မပတ်သက်။

“မင်းရဲ့ ဒီစကားလေးတွေကိုတော့ ဝဲလ်ကမ်းပါ ချမ်းမြေ့၊ ဘယ်အကြောင်းအရာ ဘယ်ကိစ္စမဆို အခြေအနေမှန်ဆိုတာ ရှိတယ်လေ။ အဲ့ဒီ

အခြေအနေမှန်ကို ခေတ်ရဲ့ လူငယ်ဖြစ်တဲ့ မင်းတို့ ငါတို့က၊ အထူးသဖြင့် မင်းတို့က အမှန်မြင်နိုင်ရမှာ။ အထူးသဖြင့် မင်းတို့ဆိုတာက တစ်ချိန်မှာ မင်းတို့က တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိကြတဲ့လူတွေလေ။ အပြောတွေ၊ အပြောတွေ များနေတာထက် တကယ့်အမှန်ကို လက်ခံနားလည် သဘောပေါက်မှ အနာဂတ်က လှတော့မပေါ့”

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဗိုလ်ချမ်းမြေ့ဆီက လှပစွာ တပ်ဆင်ထားသော အတုအယောင် အပြုံးတစ်ခု မဟုတ်လေတဲ့ ပကတိအပြုံး တစ်ခုကို သူ ရလိုက်တယ်လို့ ထင်လိုက်တယ်။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ပြောဖြစ်ခဲ့လေတဲ့စကားတွေအောက်မှာ သူ့စိတ်တို့က အတော်အတန် ကြည်လင်နေတယ်လို့ထင်တယ်။ နှစ်နဲ့ချီပြီး ညီညစ်ညစ် ဖြစ်နေတဲ့ သူ့ရဲ့ အတွင်းစိတ်လေး တစ်ခုတောင် အဖြူရောင်လေးသန်းလာသလိုလို့။ ဒီကနေ့ တွေ့ဆုံခြင်းမှာ ဗိုလ်ချမ်းမြေ့ကို သူက ဗိုလ် တပ်မခေါ်ဖြစ်သလို သူ့ကိုလဲ သူ့ဆီမှာ ပရောဂျက်အပ်နဲ့တဲ့ အများတကာ ပရောဂျက်သမားတွေ ခေါ်သလို ဗိုလ်ချမ်းမြေ့က ဆရာတပ်မခေါ်ခဲ့။ ဒါကိုက သရုပ်မှန် ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို့ သူက ထင်လိုက်သေးတယ်။

၇။

“လေးစားပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို မင်းက ပြင်းပြင်းထန်ထန် မုန်းတတ်ပေမဲ့ အခုတော့ လေးစားပါတယ်ထွဋ်ကြီးလို့ ပြောပါရစေ သူငယ်ချင်း။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ငါနဲ့ ထက်အောင်က မင်းဆီကို ဗိုလ်ချမ်းမြေ့ဆိုတဲ့လူ လာအပ်တဲ့ ပရောဂျက်အတွက် စိုးရိမ်မိခဲ့တာတွေက အမှန်ပဲ”

“မင်းက ဘာကို စိုးရိမ်တာလဲ နိုင်ထွန်း”

“ဟ... ပရောဂျက်ဆရာဆိုတာ ကျောင်းသားတစ်ယောက်အတွက် အသက်ပဲလေ။ မင်းလုပ်ပေးလိုက်တဲ့ ပရောဂျက်က အပွင့်အခက်တွေကို မုန်းတဲ့ မင်းရဲ့ အပွင့်အခက် ကျောင်းသားတပည့်အတွက်၊ သူ့ကျောင်းထဲမှာ လုပ်ရမယ့် အခြေအနေကျမှ အမှားအယွင်း တစ်ခုခု ဖြစ်စေခဲ့ရင်....”

“တော်ပြီ နိုင်ထွန်းရေ။ မင်းစကား ဒီမှာတင်ရပ်တော့။ စည်သူထွဋ်တဲ့ မှတ်ထား။ ကိုယ့်ရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း တစ်ခုကို သစ္စာဖောက်ရတဲ့ သတ္တိရှိခဲ့ရင်တောင် ကိုယ်တတ်ထားတဲ့ သေးသေးမှုန့်မှုန့် ပညာတစ်ခုနဲ့ ပညာရေးလောကကြီးကို အဆိပ်အတောက် မဖြစ်စေရဘူး။ အရောင်မစွန်းစေရဘူး။ ဗိုလ်လေးပြောသွားတဲ့ စကားကို ခဏယူပြောရရင် ဒီနေရာဟာ ငါ့နေရာပဲလေ”

ထိုင်နေကျ လူည်းတန်းလမ်းမဘေးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ သူတို့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ထိုင်ရင်း သူက ပြောလိုက်တယ်။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရှုရှိုက်သွင်းလိုက်ပေမဲ့ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ သူ့ရဲ့ ရင်ထဲပူဆင်းမသွား။ ဒီနေ့က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထဲမှာ ဗိုလ်ချမ်းမြေ့တို့ ပရောဂျက်တွေအတွက် ပရက်စစ်တေးရှင်းတွေလုပ်ပြီး စီမံနာဖတ်ကြရမဲ့နေ့။ အခုအချိန်ဆိုရင် ဗိုလ်ချမ်းမြေ့တို့ တစ်အုပ်လည်း ကိုယ့်ရဲ့ ပရောဂျက်တွေနဲ့ သူ့ထက်ငါ အလုပ်ရှုပ်နေကြရောပေါ့။ ပီတိဆိုတာ လက်တစ်ကမ်းမှာ ရှိမနေတောင် ခပ်လှမ်းလှမ်းက ပီတိတစ်ခုကို ယူငင်စားသုံးကြည့်ရင် ချိုမြိန်ပါလားလို့

သူကတွေးတယ်။ ကိုယ်ဖန်ဆင်းခဲ့တဲ့ အသီးအပွင့်တစ်ခု။ အဲ့ဒီ အသီးအပွင့် တစ်ခုကို မည်သူတွေ ယူငင် စားသုံးကြသည် ဖြစ်နေပါစေ၊ ဖန်တီးသူရဲ့ ရင်မှာ ပီတိအဟုန်ဇောတစ်ခုကတော့ ခိုင်မြဲစွာ တည်ရှိနေဆဲပါလေ။ အဲ့ဒီအတွက် ဖန်တီးသူရဲ့ နေရာဟာ ကြည်လင်ရှင်ပြနေဖို့ပဲ လိုတာလို့ သူကတွေးတယ်။ လောကကြီးမှာ လူတစ်ယောက်အတွက် နေရာဆိုတာ အများကြီး ပိုင်ဆိုင်လို့ ရတဲ့ အရာမှ မဟုတ်တာ။

“ဥပမာတစ်ခု ပြောမယ်ကွာ။ တောင်ထိပ်တစ်ခုကို မကျော်နိုင်တဲ့ တိမ်စိုင့်တိမ်လိပ်တွေ ရှိနေတယ်ဆိုပါစို့ကွာ။ ငါက အဲ့ဒီ တိမ်စိုင့်တိမ်လိပ်တွေအပေါ်က ချွန်ထွက်နေတဲ့ တောင်ထိပ်အပေါ်မှာ ရပ်နေချင်တဲ့လူပဲ”

စကားအစပ်အဆက်မရှိလှတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို သူက ပြောလိုက်တော့ ထက်အောင် နဲ့ နိုင်ထွန်းကတော့ သူ့စကားကို အလွယ်တကူ သဘောပေါက်မှာ မဟုတ်လို့ သူက တွေးလိုက်တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ မျက်ဝန်းအစုံကို လျစ်လျူ ရှုရင်း သူ့မျက်ဝန်းတွေကို အဝေးကို ပို့လွှတ်ပစ်လိုက်တယ်။ သူ့မျက်စိ တစ်ဆုံးက မြင်နေရတဲ့ မိုင်းညိုညို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထဲမှာတော့ ဘဝဘဝတွေက လှပစွာ လှုပ်ရှားသက်ဝင် ပျားပန်းခတ်နေဆဲ။ ။

မင်းဝေဟင်

မဟေသီ၊ ဇူလိုင်၊ ၂၀၁၄

ရောင်နီလာရန် အချိန်ပိုင်းအလို

(၁၀)

ဆောင်းတွင်းကြီးဖြစ်နေသော်ငြား မိုးကတစ်စုံစီရွာနေသည်။ ရွာသည့်မိုးက သဲသဲမဲမဲရွာသည်လည်းမဟုတ်။ တဖွဲဖွဲချင်း ကျနေသည့်ပုံစံလည်းမဟုတ်။ စိမ့်စိမ့်စွာနေသည့်မိုးသည် လေနှင့်အတူ ရောယှက်ပေါင်းဖက်လျက် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား လွှမ်းခြုံထား၏။ မုန်တိုင်းရှိ၍မိုးရွာသည်လား။ သူ မသိ။ ဆောင်းအေးနှင့်မိုးအေး နှစ်ခုပေါင်းရင်း ရင်ထဲအထိ သိမ့်ခနဲ သိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည်ကိုသာ သူ သိသည်။

ဝန်းကျင်သည် မှောင်မည်းမနေသော်ငြား လင်းလင်းကျင်းကျင်းတော့ဖြင့် ရှိမနေပါ။ သူရှိနေသည့် ဆောက်လက်စ အထပ်မြင့်အဆောက်အဦ၌ လျှပ်စစ်မီးတို့ မတပ်ဆင်ရသေး။ အဆောက်အဦ၏ ရှေ့တည့်တည့်ရှိ လမ်းမဘေး ဓာတ်တိုင်၌ မီးသီးကြီးကြီးတစ်လုံးရှိနေသော်ငြား ဗို့အားမပြည့်သည်လား၊ မီးသီးကဟောင်းနွမ်းနေ၍လားတော့မသိ။ မီးသီးမှထွက်နေသည့်အလင်းရောင်က ဓာတ်တိုင်အောက်တည့်တည့်၌ပင် အလင်းက မစို့မပို့သာ။

သူရှိနေသည့် အဆောက်အဦအား အထပ်မည်မျှဆောက်မည် သူ မသိ။ နေအလင်းရောင်မကုန်ခင်အချိန်တုန်းကတော့ သူ ဒီတစ်ည ရှိနေရမည့် ဤအဆောက်အဦကို လမ်းမကနေ မော့ကြည့်မိသေးသည်။ ဆောက်လက်စသည် လေးထပ်လား၊ လေးထပ်ခွဲလား သူ မမှတ်မိချင်တော့။ ဆောက်လက်စအထပ်၏ အပေါ်ဘက်သို့ သံချောင်းတွေထိုးထိုးထောင်ထောင် ထိုးထွက်နေသည်ကိုတော့ သူ မှတ်မိ၏။ သည်ထက်ပို၍တော့လည်း သူ မှတ်မိစရာမလို။ သူက ဤမပြီးမစီးအဆောက်အဦမှာ ယူထားရမည့်တာဝန်က ဒီတစ်ညတာအတွက်သာ။ ဒီတစ်ညမှာ သူယူရမည့်တာဝန်ကလည်း အောက်ဆုံးထပ်မှာရှိနေသည့် ဘိလပ်မြေအိတ်တွေနှင့် စုပုံထပ်ထားသည့် သံချောင်းပုံကြီးအတွက်သာ။

"အေး....ဒီတစ်ညစောင့်ဖို့ဆိုပြီး မင်းတို့ကသူ့ကို ခေါ်လာတာတော့ဟုတ်ပါပြီ။ သူကအဆင်ပြေပါ့မလား။"

တစ်ညတာစောင့်ဖို့အတွက် ပန်းရန်အလုပ်သမားခေါင်းဆိုသူက သူ့ကိုခေါ်ကာ မန်နေဂျာနှင့်တွေ့စဉ် မန်နေဂျာဆီမှထွက်လာသောစကားများဖြစ်သည်။ သူကတော့အသည်အချိန်မှာ 'စိတ်ချပါ'ဟုပြောမိသည်လား၊ 'တာဝန်ယူပါတယ်' ဟုပြောမိသည်လား မသေချာတော့။ သူ အလုပ် လုပ်ချင်သည်။ အထူးသဖြင့် သည်တစ်ညအတွက် မဖြစ်မနေ သူ အလုပ် လုပ်ချင်သည်။ သူ ပိုက်ဆံ မရှာနိုင်သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ တစ်ပတ်တိတ်ပင်ရှိရောမည်။ သမီးနှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်း ရှိသည့်အိမ်မှာ သမီးက အခုတလော အလုပ်မှာ ညဘက်အိပ်နေရသည်။ ထို့ကြောင့် ညဘက်ဆိုလျှင် အိမ်မှာ သူ တစ်ယောက်တည်း။ ပျင်းသည်။ ပြီးလျှင် သူ ပိုက်ဆံလိုချင်သည်။

သူနှင့်သမီး စုစုပေါင်း နှစ်ယောက်တည်းသာရှိသည့်အိမ်လေးက ယခု သူ တစ်ညတာစောင့်ရမည့် ဆောက်လက်စတိုက်ကြီး၏ နောက်ကျောဘက် စုတ်ချာချာရပ်ကွက်ထဲမှ အိမ်သေးသေးလေးတစ်လုံးဖြစ်သည်။ ဤအဆောက်အဦ၏ဘေး လမ်းကျဉ်းကျဉ်းလေးမှ လျှောက်သွားလျှင်

လမ်းဖြတ်နှစ်လမ်းကျော်၌ သူတို့နေထိုင်ရာ အိမ်လေးရှိသည်။ ပြီးခဲ့သည့် တစ်ပတ်ကျော်အထိ သူက ညတိုင်လျှင် တခြားရပ်ကွက်မှ ကောက်ညှင်းထုပ်၊ မုန့်ဖက်ထုပ်များ ဖောက်သည်ယူ၊ ပြီးလျှင် ရပ်ကွက်တကာလှည့်ကာ တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက် တောင်းတစ်တောင်းနှင့် မုန့်လိုက်ရောင်းသူ။ သူရောင်းသည့်မုန့်များ ကုန်သည့်အချိန်က ညတစ်နာရီ၊ တချို့ညတို၌ နှစ်နာရီ။ သည့်အတွက် သမီး ညပိုင်းအလုပ်ဆင်းလျှင်လည်း သူ့အတွက် ပျင်းချိန်မရှိ။ သူ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ခဏတဖြုတ်နားမိသည်ပင်မရှိ။ မောမောနှင့် အိပ်ရာပေါ် အမြန်ရောက်မိသည်ချည်းသာ။

သူက မုန့်ဖက်ထုပ်၊ ကောက်ညှင်းထုပ် ရောင်းသာရောင်းတတ်သော်လည်း လုပ်တော့ မလုပ်တတ်။ ထို့ကြောင့် သူ့များဆီမှ ဖောက်သည်ယူရခြင်းသာ။ ယခု မုန့်လုပ်ပြီး ဖောက်သည်ပေးသည့်အိမ်က မိသားစုအလိုက် ဘုရားဖူး ခရီးရက်ရှည်ထွက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ညပိုင်း ယာယီအလုပ်မရှိတော့ သူ ပျင်းသည်။ အလုပ်လည်း လုပ်ချင်သည်။ ပိုက်ဆံလည်း လိုချင်သည်။

"ဒီတစ်ညပါပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတာဝန်လည်း ဘာမှရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ကန်ထရိုက်မှာ ညဘက်စောင့်တဲ့အဘိုးကြီးက ဖျားနေတာ အဖျားက ၁၀၃ တောင်ဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ မလာနိုင်ဘူး။ ကျုပ်ကလည်း အလုပ်သမားခေါင်းဆိုပေမဲ့ မိန်းမက ကလေးငယ်လေးနဲ့ဆိုတော့ အိမ်ပြန်မှဖြစ်မှာ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ဂျာကြီးကလည်း သိနေတာဗျာ။ ခင်ဗျားစောင့်မယ်ဆို လက်ခံမှာပါ။ ခင်ဗျား ရပ်ကွက်တကာလှည့်ပြီး မုန့်ဖက်ထုပ်ရောင်းရငွေအမြတ်ရဲ့ သုံးဆလောက်တော့ ရစေရပါမယ်"

အပြောကောင်းကောင်းနှင့် အလုပ်သမားခေါင်းက ဆွယ်သည့်အချိန် သူ့ခေါင်းကအလွယ်တကူ ညိတ်မိလိုက်သော်ငြား ဆိုက်မန်နေဂျာရှေ့အရောက် သူ့စကားက အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်ရသေးသည်။ ဆိုက်မန်နေဂျာက သူ့ကိုသိပြီးဖြစ်နေပါလျက် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကို ဖျတ်ခနဲတစ်ချက် ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပြီးလျှင် ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလားဟူသည့် အတွေးမျိုးလည်း မန်နေဂျာအတွေးထဲရောက်သွားသည်ဟု သူ ထင်လိုက်မိသေးသည်။

"အဆင်ပြေတယ်ဆိုလည်း ပြီးတာပဲဗျာ။ စိတ်တော့ချမယ်နော်။ ပစ္စည်းတန်ဖိုးတွေက သိန်း ဆယ်ဂဏန်းကျော်တယ်။ ခင်ဗျားတို့သင်္ချာကျွန်းမှာက သူခိုးသူဝှက်က ပေါ့ပါတိသနဲ့။ ခင်ဗျားယူရမယ့်တာဝန်ကိုတော့ အပြည့်အဝ ယူရလိမ့်မယ်။"

ထွက်ကျလာသည့် မန်နေဂျာစကားသံ၏အဆုံး သူ ထ၊ခုန်မိမတတ် ဝမ်းသာသွား၏။ တစ်ညတာမုန့်ဖက်ထုပ်ရောင်းရငွေအမြတ်၏သုံးဆ။ စိတ်ကူးထဲ၌ ငွေကို သူ အပြေးအလွှား ရေတွက်နေမိလိုက်သေးသည်။ တောင်ဒဂုံ အထည်ချုပ်စက်ရုံကို အလုပ်ဆင်းသွားသည့်သမီးပင် သူ သည်တစ်ည အလုပ်ရသွားသည်ကိုမသိ။ သမီးက မနက်မိုးလင်းမှပြန်ရောက်မည်။ သူ့အလုပ်ကလည်း မနက်မိုးလင်းလျှင်ပြီးပြီ။ သည်တစ်ညအတွက် သူရမည့်ငွေနှင့် ဈေးသွားပြီး သမီးကို ဟင်းကောင်းနှစ်မျိုးလောက်တော့ ချက်ကျွေးလိုက်ဦးမည်။

*****

သူဝတ်ထားသည့် ဂျင်းဘောင်းဘီပွပွကြီးသည် သူ့ညဘက်
မုန့်ဖက်ထုပ်လိုက်ရောင်းလျှင် ဝတ်နေကျမို့ ပွရောင်းရောင်းဖြစ်ပြီး
လေးပင်နေသော်လည်း သူ့အတွက် အဆင်ပြေ၏။ သည်တစ်ညအဖို့
အနွေးဓာတ်ရရန်အတွက် သူဝတ်ထားသည့် အညိုပုပ်ရောင်
မိုးကာအင်္ကျီလက်ရှည်ကြီးကသာ သူ့အတွက် အဆင်မပြေ။ ထိုင်ရာမှထလျှင်ဖြစ်စေ၊
ထရာမှထိုင်လျှင်ဖြစ်စေ ဂျိုးဂျိုးဂျွတ်ဂျွတ်အသံမြည်လျက် သူ့ကိုယ်သူ
ပြန်ကြည့်လျှင်ပင် သက်သေသက်သာမရှိ။

ညနေက စံပြဈေးနားရှိ ပျံကျဈေးလေးမှ သွားဝယ်ထားသည့်
မိုးကာအင်္ကျီမို့ ပထမဆုံး သူဝတ်ဖြစ်သည့် သည်ညတွင် မိုးကာအင်္ကျီသည် သူနှင့်
သဟဇာတ မဖြစ်နေ။ အရပ်ခပ်ပြတ်ပြတ် သူ့အတွက် သူဝတ်ထားသည့်
မိုးကာအင်္ကျီက သူ၏တင်ပါးတို့ကိုပင်ဖုံးလျက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှကြည့်လျှင်
လောင်းကုတ်အင်္ကျီကြီး ဝတ်ထားသည်နှင့်ပင်တူရောမည်။ သို့သော်
လူသွားလူလာနည်းလှသည့် ညအချိန် ဆောက်လက်စတိုက်သစ်ကြီးမှာ
စောင့်နေရသည့် သူ့အဖို့ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ လုပ်ထားနိုင်မှ တန်ကာကျမည်။

သူ အိမ်မှပါလာသည့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၊ ဓာတ်ဘူး၊ ကော်ဖီမစ်တစ်ထုပ်နှင့်
ခွက်တစ်ခွက်တို့အား ဆောက်လက်စတိုက်၏ မြေညီထပ်ရှိ စုပုံထားသည့်
ဘီလပ်မြေအိတ်တို့၏ဘေး စားပွဲခုံပုလေး၏ အပေါ်မှာ အစီအရီတင်၏။ စိပ်ပုတီးပင်
ယူလာဖို့ အစက သူ စဉ်းစားသေးသည်။ သို့သော် ကားလမ်းမဘေး ညဉ့်အချိန်မှာ
စိပ်ပုတီးကိုင်ပြီးတော့ဖြင့် သူ ရှိမနေချင်။ မိုးကတစ်မိမ့်မရွာနေသည်မို့
အဆောက်အဦထဲသို့ လမ်းဘေးခွေးလေးခွေးလွင့်တို့ဝင်လာလျှင် ခြောက်လှန့်ရန်
နှစ်တောင်သာသာလောက်ရှိမည့် တုတ်တစ်ချောင်းကို သူ ယူလာခဲ့သေးသည်။

ဆောက်လက်တိုက်၏ မြေညီထပ်တွင် သူ ရှိနေသည်။ သို့သော်
ခပ်လှမ်းလှမ်းဓာတ်တိုင်မှ မီးအလင်းရောင်သည် သူ့ရှိနေရာ မြေညီထပ်သို့
ဖြာကျနိုင်စွမ်းမရှိ။ ကားလမ်းမဘေးမှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာတို့သည်
ဆောက်လက်စတိုက်၏ မြေညီထပ်တွင် သူ့ရှိနေသည်ကို မြင်နိုင်မည်မဟုတ်။
အမှောင်နယ်ထဲမှသူကသာ လမ်းမမှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာတို့ကိုမြင်နေရသည်။

ထို့ကြောင့် သူက အဆောက်အဦထဲမှာ ရှိနေကြောင်း
လုံ့လပြုသည့်အနေဖြင့် အဆောက်အဦ၏ တံစက်မြိတ်
မီးအလင်းရောင်ဖြာကျနေသည့်နေရာသို့ထွက်၏။ လက်ကိုနောက်ပစ်၏။
ရှေ့နောက် အစုန်အဆန်လမ်းလျှောက်၏။ လမ်းလျှောက်စဉ် သူ့မိုးကာအင်္ကျီမှ
ထွက်လာသည့် ဂျွတ်ဂျွတ်ဂျောက်ဂျောက် အသံတို့အား ဖုံးသည်အထိ
"အဟမ်း...အဟမ်း"ဟု ရံဖန်ရံခါ ချောင်းဟန်၏။
သူခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန်လျှောက်စဉ် ခြေလှမ်းတို့ကိုလည်း သတိထားရသေးသည်။
ခြေလှမ်းတို့တွင် စိုးရိမ်ခြင်းတို့ ကပ်ငြိမနေရ။ လှမ်းသည့်ခြေလှမ်း၌
မာကျောမှုတို့ကပ်ငြိနေစေရန် ခပ်ဆတ်ဆတ်လျှောက်၏။ ပြီးလျှင်
သူလမ်းလျှောက်ပုံက ခုန်ပေါက်၊ခုန်ပေါက်များဖြစ်နေမလားဟု ပြန်တွေးရင်း
ခြေလှမ်းတို့ကို သတိထားရပြန်သည်။

သူ့ကြောက်ပါသည်။ ကြောက်တတ်ပါသည်။ သရဲတစ်ခုကိုဖြင့်မဟုတ်။
လူကိုကြောက်တတ်ခြင်းသာ။ 'ညကြီးမိုးချုပ် တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက်
မုန့်ဖက်ထုပ်လိုက်ရောင်းနေတာ သရဲမကြောက်ဘူးလား'

ဟုတစ်စုံတစ်ယောက်ကမေးလျှင် သူဖြေနေကျ စကားတစ်ခွန်းရှိပါသည်။
"သရဲတော့ မကြောက်ပေါင်၊ သရဲတစ္ဆေဆိုတာ ဘုရားစာရွတ်ပြီးတောင်းပန်ရင်
ရနိုင်သေးတယ်။ ကျုပ်ကြောက်တာက လူ။ လူဆိုတာ ဘုရားစာရွတ်လို့လည်း
ပြေးမယ့်အစားထဲကမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သရဲက သောက်ကျင့်ယုတ်တယ် ကြားဖူးလဲ။
လူကသာ သောက်ကျင့်ယုတ်တာ" ဟု သူ ပြန်ဖြေတတ်မြဲ။

အဆောက်အဦ၏ နောက်ဘက်မှ ဂျိုးဂျိုးဂျိုးဂျိုး အသံကြား၍ သူ
လက်နှိပ်ဓာတ်မီးလေးဖွင့်ကာ ဝှေ့ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ဘာမှတော့မမြင်ရ။
သူ့စိတ်ထဲ ရှိန်းခနဲဖြစ်သွားသေးသည်။ လက်မှာပတ်ထားသည့်နာရီကို သူ
ဖျတ်ခနဲကြည့်၏။ ညဆယ့်တစ်နာရီပင်မခွဲသေး။ သည်အချိန် အရပ်တကာလည့်
မှန်ဖက်ထုပ်ရောင်းကောင်းနေတတ်သည့်အချိန်ဟု စိတ်ကတင်းကြည့်လိုက်သည်။
သို့သော် မတူ။ မှန်ဖက်ထုပ်သည်တွင် ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ယူရသော်လည်း
ပိုက်ဆံများများ ပါမည်မဟုတ်မှန်း လူတိုင်းနားလည်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့်
လူမည့်ယက်မည့်သူအား မှန်ဖက်ထုပ်သည်တစ်ယောက်အတွက်တော့
လိုသည်ထက်ပို၍ စိုးရိမ်နေစရာမလို။

ယခု သူစောင့်နေရသည့် ဘိလပ်မြေအိတ်များ သံချောင်းပုံများသည်
မန်နေဂျာ ပြောသွားသလို သိန်းဆယ်ဂဏန်း တန်နေလိမ့်မည်။ မိုးကတစွတ်စွတ်
ရွာနေသည်မို့ လမ်းမှာလူပြတ်နေပြီ။ ယခုအချိန် ယောက်ကျား
လေးငါးယောက်လောက်လာပြီး သူ့ကိုရိုက်နှက်ကာ ဘိလပ်မြေအိတ်များ
ထမ်းထုတ်သွားလျှင် ဒုက္ခ။ အဆောက်အဦ၏ ပတ်ပတ်လည်၌ မည်သည့်အကာအရံမျှ
ရှိနေသည်မဟုတ်။ စောစောက သူ ကြားလိုက်သည့် နောက်ဘက်ဆီမှ
ဂျိုးဂျိုးဂျိုးဂျိုးအသံသည် ခွေးတစ်ကောင်တိုးခြင်းလည်းမဟုတ်၊
တစ္ဆေတစ်ကောင် ခြောက်လှန့်ခြင်းလည်းမဟုတ်လျှင်
လူတစ်ယောက်လေးများလား။

အတွေး၏အဆုံး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုဖွင့်ကာ နောက်ဘက်ဆီသို့
နောက်တစ်ကြိမ် သူ ဝှေ့ရှမ်းမိပြန်သည်။ မည်သည့်အရာမျှ မယွင်း။
အသံတစ်စွန်းတစ်စသည်ပင် မရှိတော့။ ဝှေ့ရှမ်းလိုက်သည့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို
ဘိလပ်မြေအိတ်ပုံသို့အရွှေ့ "ငါ့နယ် သူခိုးလမ်းပြ လုပ်နေသလိုပဲ" ဟုတွေးရင်း
လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ကပျာကယာပိတ်မိသည်။ စောစောကတွေးမိသည့်
အဆောက်အဦထဲတွင် လူရှိသည့်ဟန်ကိုလည်း လုပ်မပြချင်တော့။ ဘာမှမရှိသည့်
အဆောက်အဦအထင်ဖြင့် ဖြတ်သွားဖြတ်လာတို့ထင်မြင်ရင်း
မြန်မြန်မိုးလင်းစေချင်ပြီ။ မိုးသည် အပြင်မှာမတိတ်သေး။
တိတ်မည့်ဟန်လည်းစိုးစဉ်းမျှမရှိ။ တဗျစ်ဗျစ် တကျစ်ကျစ်ဖြင့်
စိမ့်စိမ့်စွေမြစွေနေသည်။

*****

ဘိလပ်မြေ အိတ်ပုံဘေး အမှောင်ရင့်ရင့်ထဲတွင်
အဆောက်အဦအတွက်သုံးထားပြီးသည့် ဘိလပ်မြေအိတ်အခွံကို ဖင်ခုလျက် သူ
ထိုင်နေသည်။ ငါးမိနစ်တစ်ခါဆိုသလို ကြည့်နေမိသည့် သူ့နာရီသည်
ညတစ်နာရီခွဲသို့ ညွှန်ပြနေသည်။ လမ်းမပေါ်တွင် လူသူတစ်ယောက်တလေမျှ
မရှိတော့။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကားတို့သည်ပင် အတော်အတန်
ကျပါးပြတ်တောက်ကုန်ပြီ။ ငါးမိနစ်မှ တစ်စီးဆိုသလို ၊ ဆယ်မိနစ်ကြာမှ

တစ်စီးဆိုသလို ။ ပါလာသည့်ခွက်ထဲ ကော်ဖီမစ်ထုပ်ကို ဖောက်ထည့်၏။
အမှောင်ထဲမှ လက်ဖြင့်စမ်းကာ ရေနွေးဓာတ်ဗူးမှ ရေနွေးကို ငဲ့၏။ ပြီးလျှင်
ဇွန်းမရှိနိုင်သည့်နေရာမှ ကော်ဖီမစ်အိတ်ခွံကို
အရှည်လိုက်အခေါက်သေးသေးလေးဖြစ်အောင်ခေါက်ကာ ခွက်ထဲတွင်မွှေ၏။

ကော်ဖီပူပူအား ရှုလူးခနဲမြည်အောင် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်မှုတ်သောက်၏။
မိုးကအေးနေသည်မို့လားမသိ။ သူ မကြိုက်တတ်သည့်ကော်ဖီပင် သည်ညအဖို့
သောက်၍တော်တော်ကောင်းနေသည်။ ကော်ဖီပူပူ မှုတ်သောက်ရင်း
မှောင်မှောင်မည်းမည်းမှာ စုပုံထပ်နေသည့် သံချောင်းပုံကြီးဆီသို့
အကြည့်ရောက်ပြန်သည်။ သံချောင်းတို့အား အဆောက်အဦ၏ပြင်ပတွင်
စုပုံထားသဖြင့် လမ်းမီးပျံ့လေးအောက်တွင် သံချောင်းပုံကို
မည်းမည်းသဏ္ဌာန်အနေဖြင့်တွေ့၏။ သံချောင်းနှင့်ဘိလပ်မြေ မည်သည်က
ပို၍အဖိုးတန်မှန်း သူ မခန့်မှန်းတတ်။ သို့သော် အလွယ်တကူ သယ်နိုင်သည့်
ဘိလပ်မြေအိတ်က ပိုအရေးကြီးသည်မှန်းတော့ သူ သိသည်။

သည်ညအတွက် သူလာစောင့်မိတာ မှားများမှားပြီလားဟု
အတွေးရောက်၏။ မုန့်ဖက်ထုပ်ရောင်းရငွေအမြတ်၏ သုံးညစာသည် သူ့အတွက်
သုံးကမ္ဘာစာလောက် ကြာရှေ့မည်။ တာဝန်ယူမှု တာဝန်ခံမှုဆိုသည့်
စကားအဓိပ္ပာယ်ကို သူ ခပ်ရေးရေး သဘောပေါက်စပြုလာသည်။
ချေးတိုပြန်ချင်လာသည်မို့ အမှောင်ထဲတွင် မိုးကာအင်္ကျီကြီးအား သူ
ချွတ်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် ဒါကြီးဝတ်မထားလို့ မဖြစ်သေးပါဘူးဟုတွေးကာ
မိုးကာကိုပြန်ဝတ်ပြန်၏။ ပြီးလျှင် ဘိလပ်မြေအိတ်ပုံကို ခပ်မှီမှီပြုရင်း
မိုးမြန်မြန်လင်းစေရန် သူ့အလွတ်ရနေသည့် ဘုရားစာတစ်ခုခုကို
ဖြည်းဖြည်းချင်းအချိန်ဆွဲ ရွတ်နေလိုက်မည်ဟု စဉ်းစားလိုက်သည်။

*****

(၄)

သူ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်တော့မဟုတ်။ သို့သော် သူ့စိတ်အစဉ်က
ပစ္စက္ခအခြေအနေမှ ခေတ္တခဏမျှတော့ ကင်းကွာသွားသည်ထင်၏။ တစ္စုတစ္စုတ်
ရွာကျနေသည့် မိုးသံခပ်လေးလေးကြားမှ ကားရပ်သံလိုလို၊ လူသံလိုလို သူ
ကြားလိုက်သည်။ သူ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ ကားသံကိုမူ သူ
မကြားတော့။ ကားလမ်းမကြီး၏ တခြားဘက် ပလက်ဖောင်းမှ လူတစ်ယောက်
ကားလမ်းမအား ဖြတ်လျှောက်လာသည်ကို တွေ့၏။

မီးရောင်လေး၏ မှိန်ပျံ့ပျံ့အောက်တွင် ကားလမ်းဖြတ်ကူးလာသောလူကို သူ
ရိုးရိုးရိပ်ရိပ်မြင်၏။ အပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့် လမ်းလျှောက်လာသည့် ထိုလူ၏ဟန်မှာ
လူလုံးမကွဲသော်လည်း ထူးခြားမှန်း သိသာနေ၏။ ထိုလူက
ဘောင်းဘီရှည်ကိုဝတ်ထားသည်။ လျှာထိုးအုပ်ထုပ်ကို
ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားသည်။ ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးကို လွယ်ထားသည်။
မိုးကာအင်္ကျီကိုဝတ်ထားသည်။ သာမန်အချိန်တွင်တော့ ထိုလူသည် သူ့အတွက်
ထူးခြားသည့် လူတစ်ယောက်ဟု သူ ထင်မိမည်မဟုတ်။ သို့သော်...မနက်သုံးနာရီ
ထိုးတော့မည့် ယခုလို ညဉ့်နက်ပိုင်းလွန် အချိန်တစ်ခုတွင် ထိုလူ မည်သူမည်ဝါမှန်း
သူ စိတ်ဝင်စားလှသည်။

သူရှိနေသည်ကို ထိုလူက မြင်ပုံမရ။ သို့သော်...သူရှိနေသည့် အဆောက်အဦ၏

မှောင်ရိပ်ဘက်သို့ ထိုလူက လှမ်းကြည့်နေသည်ကို သူ တွေ့၏။
အဆောက်အဦကိုကြည့်နေသည့် ထိုလူ၏ခြေလှမ်းတို့က ရပ်တန့်တော့မယောင်
နွေးကွေးသွားသည်။ ထိုလူ၏ ရပ်နေဟန်နှင့် စောစောကလမ်းလျှောက်လာဟန်အရ
ထိုလူသည် လူကြီးတစ်ယောက်တော့ မဖြစ်တန်ရာ။ ပုံစံက
ကျားကျားလျားလျားမရှိလှ။ လမ်းလျှောက်ပုံက အမူးသမားတစ်ယောက်လို
ယိုင်ထိုးမနေသည်။ အမူးသမားတစ်ယောက်လည်း မဖြစ်တန်ရာ။ ရပ်ကွက်ထဲမှ
ဆေးသမားတစ်ယောက်လေလား။ ဒါတော့ဖြစ်တန်ရာ၏။ ပြီးလျှင်
ရပ်ကွက်ထဲမှမိန်းမလျာလေးတစ်ယောက် အချိန်လွန်အိမ်ပြန်ခြင်းလေလား။
ဒါလည်းဖြစ်နိုင်သေးသည်။

ထိုလူက တွန့်ဆုတ်ဆုတ်အနေအထားဖြင့်
အဆောက်အဦဘက်ကိုကြည့်၏။ တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်းလှမ်း၏။ ပြီးလျှင်
အဆောက်အဦသို့ ပြန်ကြည့်ပြန်၏။ အမှောင်ထဲမှာရှိနေသည့်
သူနှင့်အနီးကပ်ဆုံးအနေအထား ရောက်နေသည်ကို ထိုလူက မသိတန်ရာ။
အဆောက်အဦ၏ဘေး လမ်းသွယ်ထဲသို့ ဝင်မှာလေလား၊ အဆောက်အဦထဲသို့
ဝင်မှာလေလား။ ထိုလူ၏ဟန်ပန်သည် အမှောင်ထဲမှာပင် တည်ငြိမ်မျှရှိမနေ။

"ဟိတ်....."

အဆောက်အဦ၏ ဘေးကပ်လျက် လမ်းကျဉ်းလေးထဲသို့ ထိုလူ၏ခြေလှမ်းတို့က
ခပ်သွက်သွက်ရွှေ့၏။ အဆောက်အဦ၏ဘေး အမှောင်ထဲမှာ စုပုံထပ်ထားသည့်
သစ်သားပုံအား ထိုလူဝင်တိုးမည့်အခြေအနေသို့အရောက် သူ့နှုတ်က 'ဟိတ်' ခန့်
အသံထွက်၏။ သူ့ခိုးတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်ခြေမရှိတော့ဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို
ကြောက်လန့်နေဟန်သာရှိသည့် မည်းမည်းသဏ္ဌာန်နှင့်ထိုလူအား သူ့လက်ထဲမှ
လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်မိလျက်သားဖြစ်နေပြီ။

"အမယ်လေး....အမယ်လေး:"

သူ့အသံနှင့် ဓာတ်မီး၏အရောင်ကို မြင်တော့မှပင် မည်းမည်းသဏ္ဌာန်နှင့်ထိုလူသည်
သစ်သားပုံကို ဝင်တိုးမိကာ ချော်လဲသည့်အခြေအနေသို့ ရောက်တော့သည်။
သစ်သားနှစ်ချောင်းကြား ညပ်နေသည့် ခြေထောက်ကို ဆွဲထုတ်ရင်း ထိုသူ၏ပါးစပ်မှ
'အမယ်လေး'ဟု ဆက်တိုက်ထွက်၏။ အီးအီးအားအား အသံတို့ထွက်လျက်
နာကျင်သွားဟန်ဖြစ်၏။ သူ၏ လက်နှိပ်မီးအရောင်သည် ထိုလူ၏မျက်နှာပြင်သို့
ကျရောက်သွားပြီ။

"ဟင်.....သမီး....သမီး....."

သူ့နှုတ်မှ 'သမီး'ဟု အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ဆက်တိုက်ထွက်၏။ သူ့အသံတို့သည်
တုန်ခါလျက် ဓာတ်မီးရောင်လေး၏အောက်၌ ရှိနေသည့် သမီးဖြစ်သူ၏
မျက်နှာဝင်းဝင်းလေးအား ကြည့်ရင်း သူ့ပါးစပ်မှ အမေးစကားတို့
ဆက်တိုက်လျှံထွက်ကျလာသည်။ သမီးကို သူ ဆွဲထူလိုက်သည်။
ခြေထောက်နာသွားသောသမီးသည် သူ၏ အစီအစဉ်မကျသော
မေးခွန်းများကိုဖြေ၏။

"စက်ရုံကားနဲ့ ပြန်လိုက်ပို့တာပါ။အလုပ်ကလည်း အစောကြီးသိမ်းတော့
မိုးလင်းအထိလည်း စက်ရုံမှာ ထိုင်မစောင့်ချင်တာနဲ့ ညတွင်းချင်းပဲ ပြန်လိုက်ပို့တော့
ပြန်လာကြတာ။ တာမွေက သမီးသူငယ်ချင်း ကြည်ပြာတို့လည်း ပါတယ်လေ။

ရပ်ကွက်ထဲကို မိုးမလင်းခင်ဝင်ရင် လူသူကြောက်ရတာနဲ့ အထည်ချုပ်မှာ
အလုပ်လုပ်ရင်ဝတ်တဲ့ ဘောင်းဘီနဲ့
ယောက်ကျားလေးယောင်ဆောင်ပြီးပြန်လာတာ။ ဒီအဆောက်အဦကြီးကို
သမီးကကြောက်တော့ ရပ်ကွက်ထဲကိုပြေးဝင်မလိုစဉ်းစားတုန်း ချော်လဲတာပဲ
အဟီး"

ရှင်းပြနေသော သမီး၏အသံတွင် စောစောကလို
ကြောက်စိတ်တို့ကပ်ငြိနေဟန်မရှိတော့။ အဟီးဟုပင် သမီးကရယ်ချင်ချင်
ဖြစ်နေသေးသည်။ သမီးသည် အမှောင်နုနုထဲတွင် အားယူထရင်း
လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၏ အလင်းရောင် မှုန်မှုန်အောက်မှ သူ့ဟန်ပန်ကို
အခုမှမြင်သွားဟန်ဖြင့် ကြည့်ကာ တအံ့တဩနှင့် ရယ်ချင်ဟန်ပြ၏။ သူက သမီးကို
တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဖက်ထားတုန်း။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။
သမီးအားပွေ့ဖက်ထားသည့် သူ့လက်တို့အား မလွှတ်ချင်သေး။

"ဒါနဲ့...နေပါဦး။ အမေကရော ဒီအဝတ်အစားတွေဝတ်ပြီး ဒီအဆောက်အဦထဲမှာ
ဘာလုပ်နေရတာလဲ"

သမီးသည် မေးရင်းအဖြေတစ်ခုကိုသိသွားသည့်ဟန်ဖြင့် သမီး၏အသံတို့
တဆတ်ဆတ်ဆွဲကာ ပြတ်တောက်သွား၏။

"အမေ...အမေဒီမှာညစောင့်လာလုပ်နေတာလား"ဟု သမီးနှုတ်က လွှတ်ခနဲထွက်၏
။ သူကမဖြေ။ သမီးက နာနေသည့်ခြေထောက်ကို တရွတ်ဆွဲလျက်
"အမေ...အမေ"ဟု ခေါ်ကာ သူ့အားလှမ်းဖက်၏။ သမီး၏အသံတို့က တုန်နေသည်။
သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း တုန်နေပါသည်။ သူ့နှုတ်က ဘာစကားမှထွက်ကျမလာ။
ခဏကြာမှ....။

"သိပ်ကြာမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ မိုးလင်းတော့မှာသမီးရဲ့။ ဟိုး...အရှေ့ဘက်မှာ
ရောင်နီတေ့တောင်သန်းချင်နေပြီလားမသိဘူး။ အမေကတော့ မိုးအလင်းထိ
ဒီအဆောက်အဦမှာပဲ တာဝန်ယူရမှာ။ အိမ်ကို သမီးပြန်နှင့်ပြီး နားပါလားသမီးရဲ့"

သမီးကိုပြောနေသည့် သူ့အသံသည် မတိုးလှ။ သို့သော် ကျယ်လည်းမကျယ်လှ။
လေးနာရီလောက်ဆိုလျှင် သည်လမ်း သည်ပတ်ဝန်းကျင်တွင်
လှုပ်ရှားသွားလာသူတို့ဖြင့် စတင်အသက်ဝင်တော့မည်။ တစ်ညလုံးတင်းထားသည့်
သူ့စိတ်ကိုလည်း ဆက်တင်းထားစရာ မလိုတော့။

"ဟင့်အင်းအမေ...သမီးလည်း အမေနဲ့အတူတူ ဒီမှာပဲ မိုးလင်းအထိ
နေလိုက်တော့မယ်။ မိုးလင်းမှ အမေနဲ့သမီး အိမ်ပြန်ကြမယ်လေနော်"

သမီးသည် အမှောင်နုနုထဲတွင် သူ့အားဖက်ကာ မခွဲစဖူးချဲ့၏။ သမီးကို
တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ပြန်ဖက်ရင်း သမီး၏မျက်နှာအား သူ့ကြည့်မိသည်။ အလင်းတို့
ရှားပါးလှသည့်အချိန်မို့လား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့စိတ်ထဲမှာ တဒဂ်ဖြစ်နေသည့်
ခစားမှုတို့ကြောင့်ပဲလား။ သူ့မျက်နှာနှင့် အနီးကပ်ဆုံး ရှိနေသည့်
သမီး၏မျက်နှာကိုပင် သူ ကောင်းစွာမမြင်ရ။

အရှေ့အရပ်ဆီမှာတော့ ရောင်နီပျိုရန် နီးကပ်လာပြီဟု သူ ထင်လိုက်သည်။ ။

နိုဝင်ဘာ ၂၀၁၆

(၂၇ နှစ်ပြည့် ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း)

<https://t.me/mmebooks>

လခြမ်းလှေကိုယီးလေလေ့ခို

(၁၀)

လရောင်တစိုးတစီမျှ မရှိသည့်ညသည် အေးစက်တိတ်ဆိတ်နေသည်။
ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ အကြည့်စူးစူးတို့ ပို့လွှတ်ကြည့်သော်ငြား အမှောင်သို့
စိုက်ကြည့်မိသည့် အကြည့်တို့သည် အမှောင်ထဲတွင် လျင်လျင်မြန်မြန် ဝင်ရောက်
ပျောက်ကွယ်ပြန်သည်။

အားစိုက်ထိုးဖောက်၍ ကြည့်သော်လည်း ဘာဆို ဘာမှ မမြင်။ ဝန်းကျင်သည်
အမှောင်ရင့်ရင့်ဖြင့် သိပ်သည်းမြဲ သိပ်သည်းလျက်။ သူသည် အမှောင်ထဲ၌
မတ်တပ်အနေအထားဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ထီးတည်းရှိနေသည်။
သူ၏အိမ်ကလေးသည် သူရှိနေရာ၏ ကျောဘက် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိနေ၏။
မည်းမျှမှ မဝေးကွာသော်လည်း အမှောင်၏အောက်တွင်ရှိနေသည့် သူ၏
တံအိမ်ငယ်လေးသည် သူရပ်နေသည့်နေရာမှ လှမ်းကြည့်လျှင်
မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ငယ်လေး တစ်ခုအဖြစ်သာ မြင်ရသည်။

တံအိမ်ကလေး၏ ခေါင်းရင်းကပ်လျက်ရှိနေသည့် သရက်ပင်တစ်ပင်ကမူ
မည်းမည်းသဏ္ဍာန်လေးအပေါ် ခပ်ကိုင်းကိုင်း အုပ်မိုးနေသည့်
မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီး တစ်ခုအဖြစ် တည်ရှိနေသည်။ သူသည် တံအိမ်ကလေးအား
တစ်ချက်မျှသာ ဝှေ့ကြည့်ရင်းပြန်လည်ကျောပေးလိုက်သည်။

သူ၏ မျက်ဝန်းတို့ စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် ရှေ့ဘက်တည့်တည့်တွင်
အင်းရေပြင်ကျယ်ကြီး တည်ရှိနေသည်။ အမှောင်ထုမရှိသည့် နေ့ခင်းအချိန်ဆိုလျှင်
အင်းရေပြင်သည် သူ၏ရှေ့တွင် တစ်မျှော်တစ်ခေါ်တည်ရှိနေလိမ့်မည်။ ယခုမူ
အင်းရေပြင်မှ ရေလှိုင်းငယ်တို့က ကမ်းစပ်သို့ ထိခတ်သံ တပွက်ပွက်
ရေပလံ့စပ်အသံတို့မှလွဲ၍ အင်းရေပြင် တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကို ညရေးရေးအောက်တွင်
သူ မမြင်နိုင်။ အမှန်တကယ်တွင် သူ၏ အိမ်သည် အင်းရေပြင်နှင့် မနီးမဝေး
သောင်စပ်ထိပ်က ကုန်းကမူလေးပေါ်မှာ တည်ရှိနေသည့် ယိုင်တိယိုင်တိုင် တံငါ
တံအိမ်ငယ်လေး တစ်လုံးသာဖြစ်သည်။ တံငါတံအိမ်လေးထဲတွင် သူ၏ သမီးလေး
ရှိနေသည်။ သူသိပ်ချစ်သည့် သူ၏ဇနီး သဲဖြူ ရှိခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်လအထိ
သဲဖြူက ဤအိမ်ကလေးထဲတွင် ရှိခဲ့ပါသည်။

အမှောင်ထုအောက်တွင် ကမ်းစပ်သို့ သူ့ခြေတစ်လှမ်း တိုးလိုက်သည်။
ပျော့အိနုည့်လှသည့် သဲမြေတို့ သူ့ခြေဖမိုးအထိ နှစ်ဝင်သွားသည့်အတွေ့ကို
သူရလိုက်သည်။ ရေစပ်စပ်အပေါ် ရပ်နေရင်း ခြေဖမိုးပေါ်မှ သဲမှုန် တို့ကို ခြေမနှင့်
ထိုးကော်နေပြန်သည်။ ခြေမနှင့် ကော်မိသည့်ခဏ ကြွတက်လာသည့်
သံတစ်ဆုပ်ကို ခါးညွတ်ယူစဉ် ပုဆိုးအောက်နားတို့ ရေစိုသွားသည့်အတွေ့ကို
သူသတိထားမိလိုက်သည်။

သဲတစ်ဆုပ်ကို ယူရင်း အမှောင်ထုအောက်မှ အင်းရေပြင်ထဲသို့ အားကုန်လွှင့်ပစ်ရင်း
'အား'ဟု သူ့ပါးစပ်မှ အကျယ်ကြီး အော်မိသည်။ အင်းရေပြင် တစ်မျှော်တစ်ခေါ်၏
အခြားတစ်ဖက် ကုန်းကမူမို့လေးတွင် လွန်ခဲ့သော တစ်လခန့်ကမှ
ဖြူပုံထားသည့် သူ့ဇနီး မသဲဖြူ၏ မြေပုံမို့လေး ရှိသည်။ အင်းရေပြင်သို့
တဗွမ်းဗွမ်း ခုန်ဆင်းရင်း အော်ဟစ်ပြေးလွှားချင်သလို ရုတ်ခြည်းဖြစ်လာသည့်

သူ၏စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရင်း အမှောင်ထဲမှ မည်းမည်းသဏ္ဌာန်လေးဆီ ခြေလှမ်း
ရွှေ့ရပြန်သည်။ သူ မပြန်လို့မဖြစ်၊ ညက နက်ချင်ပြီ။
မည်းမည်းသဏ္ဌာန်ငယ်လေးထဲမှာ သည်အချိန် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်
သူ့သမီးလေး မြမိုးနှင့် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေခဲ့သည်လေ။

*****

(၂)

စဉ်အိုးထဲမှ ရေနစ်ခွက်လောက်ကို ဆက်တိုက်ခပ်ရင်း သဲပေနေသည့်
သူ့ခြေထောက်ပေါ် လောင်းချလိုက်သည်။ ဝါးထရုံတံခါးဖြင့် ပိတ်ကာထားသည်ကို
တွန်းဖွင့်ရင်း တအိမ်ငယ်လေးထဲသို့ သူဝင်လိုက်သည်။
အခန်းငယ်လေးနှစ်ခန်းသာရှိသည့် သူတဲငယ်လေးထဲတွင်
ခေါင်းရင်းဘက်အခန်းသည် သူနှင့်မသဲဖြူ၏ အိပ်ခန်း။ ထိုအခန်းလေးနှင့်
ဝါးထရုံတစ်ချပ်သာခြားသည့် နောက်ထပ်အခန်းငယ်လေးက သူ၏သမီး မြမိုးနှင့်
တစ်ယောက်တည်း အိပ်သည့်အခန်း။

ကြမ်းပြင် ဂျိုးဂျိုးဂျွတ်ဂျွတ်ကို ခြေဖွနင်းရင်း သူ့အခန်းရှိရာသို့ တစ်ချက်ဝင်၏။
အိမ်ကလေးသည် မှောင်နှင့်မည်းမည်း။ သူ့အခန်းထဲသို့ဝင်ရင်း ညနေက
သူထားခဲ့သည့် မီးခြစ်ကိုစမ်း၏။ လျှပ်စစ်မီးနှင့်ဝေးရာ၊ ရွာတန်းရှည်နှင့်ဝေးရာ၊
အခြားလူနေအိမ်တို့နှင့်ဝေးရာ အင်းရေပြင်ဘေးမှာ ထီးတည်းရှိနေသည့်
သူတဲအိမ်ငယ်သည် လရောင်မဲ့ အမှောင်ထုအောက်တွင် ပြားပြားဝပ်လျက်။
ထိုတဲအိမ်ငယ်ငယ်လေးထဲတွင်လည်း သူတို့သားအဖ နှစ်ယောက်သည်
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်။

သူမိန်းမ မသဲဖြူ ရက်လည်သည့်နေ့အထိတော့ ရွာထဲမှ ဆွေဦးမျိုးစပ်သူတို့
လာရောက်မှုဖြင့် သူတို့သားအဖ၏ တဲအိမ်ငယ်လေးက စည်စည်ဝေဝေ
ရှိခဲ့ပါသေးသည်။ သို့သော် သူ၏ဆွေမျိုး၊ မသဲဖြူ၏ဆွေမျိုး ဆိုသည်တို့မှာလည်း
တစ်နေ့လုပ် တစ်နေ့စား သူတို့နှယ်နှယ်များမို့ မသဲဖြူ ရက်လည်ကိစ္စပြီးသည်နှင့်
သူတို့အိမ်လေးဘက်သို့ မလာရောက်နိုင်ကြတော့။ ထို့ကြောင့်
ဤတဲအိမ်ငယ်ကလေးထဲတွင် ညညဆို သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်သာ။
နေ့ခင်းအချိန်များတွင်တော့ သူက အင်းရေပြင်မှာ ပိုက်တန်းပြီး
ငါးဖမ်းသည့်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်သူ။ သူ့ပိုက်မှ ဖမ်းမိရာ ငါး၊ ပုစွန်တို့ကို သင့်တော်ရာ
ရွေးချယ်ရင်း သူ့သမီး မြမိုးနှင့်က ရွာထဲသို့ဝင် တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်
ငါးရောင်းသည့်အလုပ်ကို လုပ်ရသူ။ မသဲဖြူရှိစဉ်ကာလတစ်လျှောက်လုံးမှာ သူတို့
မိသားစုလေး၏ အဓိကလုပ်ကိုင်ရာလုပ်ငန်း။ မသဲဖြူ
မရှိတော့သည့်အချိန်ခဏလေးသာ အလုပ်ကို ခေတ္တရပ်ခဲ့ပြီး၊ မသဲဖြူ
ရက်လည်ပြီးကတည်းက သူတို့သားအဖ ပြန်လည် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည့် ဤလုပ်ငန်း၊
မိရိုးဖလာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသည့်လုပ်ငန်း။

ရေထဲမှာနေ၊ ရေထဲမှာ လုပ်ကိုင်ရင်း ရေထဲမှာပဲသေခဲ့ရသည့် သူမိန်းမ မသဲဖြူ။
သည်အင်းရေပြင် ဖွေးဖွေးသည် သူတို့၏ အသက်သခင်ဖြစ်ခဲ့သလို သူမိန်းမ
မသဲဖြူကို ဘဝတစ်ပါးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရာ မိစ္ဆာတစ်ကောင်လည်း
ဖြစ်နေပြန်သည်။ တောင်တက်သမား တောင်ပေါ်က ပြုတ်ကျသည်မှာ မဆန်း။
ထို့အတူ တံငါသမား ရေနစ်သေသည်မှာလည်း မဆန်းလှ။ ထိုနေ့က
မိုးလည်းမမှောင်၊ လေလည်းမထန်ပါဘဲနှင့် ဟိုဘက်ကမ်းမှာ ငါးသွားရောင်းပြီး
ပြန်အလာ အင်းရေပြင်တည့်တည့် လှေဝမ်းပေါက်ကာ မသဲဖြူတစ်ယောက်

လှော်ခတ်လာသည့် လှေငယ်လေးမှာ.... ။ အင်းရေပြင်အကျယ်ကြီးအလယ်မှာ
စုံးစုံးနစ်မြုပ်သွားသည့် လှေငယ်လေးနှင့်အတူ.... ။

မသဲဖြူ... ။

သည်ရေ၊ သည်မြေ၊ သည်အင်းပြင်ကျယ်ကို သူမုန်းပါသည်။ အင်းရေပြင်ကျယ်ကြီး
နှစ်ပိုင်း သုံးပိုင်းပြတ်အောင် ဓားထက်ထက်နှင့် တစွက်စွက် ခုတ်ပစ်ချင်ပါသည်။
အင်းရေပြင်ကို ဒူးနှင့်တိုက်၍ ထက်ပိုင်းချိုးကာ အဝေးတစ်နေရာသို့
လွှင့်ပစ်ချင်ပါသည်။ သို့သော်... သူ့အတွက် သူတို့သားအဖအတွက် ရေကြည်ရာသည်
မရှိ၊ မြက်နုရာသည် နုတ္တိ။ သို့နှင့်ပင် မသဲဖြူ ရက်လည်ပြီး နှစ်ရက်အကြာ
သူမုန်းသည့် အင်းရေပြင်ကျယ်မှာ.... ။ မသဲဖြူ နာရေးအတွက် ရရှိခဲ့သည့်
ကူငွေလေးတွေနှင့် ဝယ်ထားခဲ့သည့် လှေငယ်အသစ်စက်စက်လေး အပေါ်မှာ... ။
ရံခါတွင်တော့ လှေကလေးကို တအိအိလှော်ရင်း အင်းရေပြင် တစ်မျှော်တစ်ခေါ်မှာ
'သဲဖြူရေ... သဲဖြူ'ဟု သူ့နှုတ်မှ အကျယ်ကြီး အော်ခေါ်နေတတ်ပါသေးသည်။
ထိုထိုအသံတို့ကို မည်သူမျှ မကြားမိ၊ သူခံစားချက်တို့ကိုလည်း မည်သူမျှ မသိ။
ယုတ်စွအဆုံး တအိမ်ငယ်ကလေးထဲက သမီးလေး မြမိုးနှင့်ပင် မသိ။ သဲဖြူအတွက်
သဲဖြူ၏ယောက်ျား သိန်းထူး၏ဘဝသည် ဘဝတစ်ခန်းရပ်မှာ မှေးမှိန်ခဲ့ပြီ။
ယခုတော့ ၁၃ နှစ် သမီးလေး မြမိုးနှင့်၏အဖေ သိန်းထူးအဖြစ် ဘဝသည်... ။

*****

(၃)

တွေးရင်းငေးရင်းဖြင့် အမှောင်ထုတို့ ဝန်းရံနေသည့် အခန်းငယ်ထဲမှာ
ဖယောင်းတိုင်မီးလေး၏ အားကိုးဖြင့် အရင်ညက သူသောက်လက်စ ပုလင်းကို
ဆွဲယူခဲ့၏။ မှိန်ဖျော့ဖျော့ ဖယောင်းတိုင်မီးလေး၏ အလင်းဖြင့် အခန်းထောင့်တိုင်မှာ
တွဲလောင်းချိတ်ဆွဲထားသည့် နတ်အုန်းသီးကိုတွေ့၏။ သဲဖြူသေဆုံးပြီးမှ
အသစ်လဲ၍ ချိတ်ထားသည့် နတ်အုန်းသီးလေးသည် အစိမ်းရောင်ပင်
မပျောက်ချင်သေး။

အိမ်ရှေ့ခန်းသို့အရောက် သောက်လက်စ ပုလင်းထဲမှ လက်ကျန်တစ်ဝက်ကို
သောက်ရေအိုးထဲမှ ရေတချို့နှင့် ရောနှောသောက်ရင်း
ဖက်ကြမ်းဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိကာ အတွေးတို့၊ မျက်ဝန်းတို့အား ပို့လက်စ
အမှောင်ထဲသို့ ဆက်၍ ပို့ထားလိုက်သည်။ စိတ်တို့သည် ကစဉ့်ကလျား၊
အတွေးတို့သည် ကစဉ့်ကလျား။ အတွေးထဲတွင် တစ်နေ့တာ
ဖမ်းဆီးရောင်းချခဲ့သည့် ငါးများ၊ ပုစွန်များ၊ ပိုက်ကွန်များ၊ တစ်နေ့တာ ပတ်သက်
ဆက်နွယ်ခဲ့သည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ။ မည်သည့် အလုပ်ကိုလုပ်ခဲ့သည်ဖြစ်စေ၊
မည်သည့်အတွေးကို တွေးခဲ့သည်ဖြစ်စေ အတွေးတို့၏အဆုံးတွင် မသဲဖြူနှင့်သာ
အဆုံးသတ်ခဲ့ရသည်ချည်း။

ထိုအချိန်မျိုး၌ တစ်ခါတစ်ရံ 'တောက်'ဟု သူ့နှုတ်က ထွက်မည်။ နောက်ထပ်
တစ်ခါတစ်ရံမှာ တဲအိမ်ငယ်လေးမှာ ခင်းထားသည့် ကြမ်းပြင်ကို
ဂျိုးဂျိုးဂျွတ်ဂျွတ်မြည်သည်အထိ တဲအိမ်လေးထဲ သူ လမ်းပတ်လျှောက်မည်။ အခြား
တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ သောက်လက်စအရက်ကို ရေမရောဘဲ တစ်ကျိုက်တည်း
ဂလုခနဲမြည်အောင် မျိုချမည်။ ပြီးလျှင်... ၊ ပြီးလျှင်... ။ မည်သူမှ မသိနိုင်သည့်
အမှောင်ထဲမှာ ဆေးလိပ်ကို ရနေအောင် တစ်ချက်ချင်း ဖွာရှိုက်ရင်း
သူမျက်ရည်ကျမည်။ သူ... ..ငိုမည်။

လိုက်ကာလေးပင် တပ်ဆင်ထားခြင်း မရှိသည့် သမီးမြမိုးနှင့်၏ အခန်းမှ ဖုန်းမီးရောင်လေး လက်ခနဲမြင်ရသည်။ သမီး မအိပ်သေးသည်လား။ မသဲဖြူ သေပြီး ရက်လည်မှ ရရှိသည့် ကူငွေလေးဖြင့် အမျိုးအမည်မသိ ဖုန်းလေးတစ်လုံးကို သမီးပူဆာသဖြင့် သူဝယ်ပေးခဲ့သည်။ ဖုန်းက ဝယ်ကတည်းက အသစ်တော့မဟုတ်။ ရွာထဲမှ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သူ၏ဖုန်းကို သုံးသောင်းပေးပြီး သမီးအတွက် သူဝယ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်စင်စစ် လက်ကိုင်ဖုန်းတွေအကြောင်း သူ နားမလည်ပါ။ သမီးသုံးနေသည်ဆိုသည့် ဖွေစက္ကတ်ဆိုလား၊ ဖွေစက္ကတ်ဆိုလားကိုလည်း သူ မသိပါ။ သမီးကတော့ ဖုန်းကို အတော်ခင်တွယ်ပုံတော့ရ၏။ အလုပ်လုပ်ချိန်မှလွဲလျှင် ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေတတ်သူသာ ဖြစ်သည်။ သဲဖြူ မရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်း သမီးပူဆာလွန်းလို့သာ ဝယ်ပေးခဲ့ရသော်ငြား စင်စစ်တော့ သုံးသောင်းဟူသည့် ငွေသည် သူ့အတွက်တော့ မနည်းလွန်းလှ။

သူ တွေးနေစဉ်မှာပင် သမီးအခန်းမှ ဖုန်းမီးရောင်တို့ ပိတ်သွားခဲ့ပြီ။ သူ၏လက်ကုန် အရက်လည်း ကုန်ပြီ။ အမှောင်ထဲတွင် ဒယ်မ်းဒယ်င် လမ်းလျှောက်ရင်း သူ့အိပ်ခန်းသို့ မဝင်ခင် သမီးအခန်းသို့ ခေါင်းဝင်၍ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ညက မှောင်မည်းမည်းမို့ လက်ထဲမှ မီးခြစ်ကို ဖျစ်ခနဲခြစ်ရင်း မီးခြစ်မှ တောက်လာသည့် အလင်းတောက်ကလေးဖြင့် သမီးကို ကြည့်လိုက်သည်။ သမီးသည် စောင်တခြား၊ လူတခြားဖြင့် အိပ်ပျော်နေပြီ။ ပြတင်းပေါက်လည်း မပိတ်ထားသဖြင့် လေအချို့က သမီးအခန်းထဲသို့ တိုးဝင်နေသည်။ သူသည် ယိုင်နဲ့ချင်ချင် ခြေထောက်တို့ကို ထိန်းညှိရင်း သမီး၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ မီးခြစ်ကို ဖျစ်ခနဲ ပြန်ခြစ်သည်။ သမီးမျက်နှာနုနုလေးသည် မီးရောင်မှိန်မှိန်လေး၏ အောက်တွင် လတစ်စင်းနယ် ဝင်းပနေသည်။ မသဲဖြူနှင့် တူလှသည်ဟု အများကပြောကြသည့် အမေတူသမီးလေး မြမိုးနှင့်သည် သူ့အတွက်တော့ စင်စစ် ချစ်စဖွယ်အတိ။

သမီးအား ဖျတ်ခနဲကြည့်ရင်း ငုံ့နမ်းမိချင်သလို ဖြစ်လာသည့် သူ့စိတ်ကို သူပြန်ထိန်းနိုင်ခဲ့လိုက်သည်။ သမီးသည် ပွေ့ဖက်နမ်းရှိုက်ရမည့်အရွယ် မဟုတ်တော့။ သဲဖြူ မသေခင်ကတည်းက 'ရှင့်သမီးက အပျိုဖြစ်နေပြီ'ဟု သူ့ကို ပြောပြဖူးခဲ့သည်။ သူတို့ အိမ်ထောင်သက် ၁၄ နှစ်အတွင်း ၁၃ နှစ်အရွယ် သမီးလေး မြမိုးနှင့်ကို သူတို့ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ကတည်းက ယူခဲ့ကြသည်မို့ မသဲဖြူဆုံးတော့ပင် အသက်က သုံးဆယ်စွန်းစွန်း။ သူ့အသက်သည်လည်း ယခုမှ သုံးဆယ်စွန်းစွန်း။

အမှန်စင်စစ်တော့ သမီးက သူနှင့်စိမ်းသက်လှသည်။ ရွာမူလတန်းကျောင်းလေးမှ လေးတန်းအောင်တော့ သမီးက မလှမ်းမကမ်းမှာရှိသည့် အခြားရွာတစ်ရွာမှာ ငါးတန်းကို ဆက်တက်ချင်သည်။ ပညာရေးကို အားမပေးချင်တာလားဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က မေးလျှင်တော့ သူ မဖြေတတ်။ ငွေရေးကြေးရေးကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ သူက သမီးကို သူတို့မျက်စိအောက်မှာပဲနေကာ မသဲဖြူကိုကူရင်း ငါးသည်လေးအဖြစ်ပဲ ရှိနေစေချင်ခဲ့သည်။ ငါးတန်း မတက်ခဲ့ရဘဲ ငါးသည်ဖြစ်ခဲ့ရသည့် သမီးသည် သူ့ကို မကျေနပ်။ သမီးလိုအပ်တာ ရှိလျှင်လည်း မသဲဖြူ ရှိသည့်အတွက် သူ မလိုအပ်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကြမ်းတစ်ပြေးတည်း တစ်မိုးအောက် မျက်စိရှေ့မှာ ရှိနေရင်း သမီးနှင့်သူသည် အစိမ်းသက်သက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မသဲဖြူ မရှိတော့သည့် အခါလို အချိန်မျိုးမှာလည်း အေးစက်စိမ်းသက်နေသည့်သမီး၏ ဆက်ဆံရေးသည် သူ့အပေါ်တွင် ပြောင်းလဲလာခြင်း မရှိ။ သူနှင့် သမီးအတွက် ကြားခံ မသဲဖြူသည်

အဝေးကိုထွက်သွားခဲ့ပြီ။

သမီးကို စောင့်ခြုံပေးရင်း သမီးအခန်းမှ သူ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

*****

(၄)

အင်းရေပြင်ထဲမှ ငါးဖမ်းပိုက်တို့ကို ဖြုတ်သိမ်းရင်း တစ်နေ့တာ အလုပ်ပြီးဆုံးသွားသည့် ညနေခင်းတစ်ခုသည် သူ့အတွက်တော့ ပုံမှန်လို။ မနက်ခင်းမှာ အင်းရေပြင်ထဲ ပိုက်တန်းချပြီး နေ့လယ်မတိုင်ခင် တစ်ကြိမ် ပိုက်တန်းဖော်၍ ရသမျှကို သမီးမြဲမိုးနှင်းက ရွာထဲလှည့်ရောင်း။ ညနေခင်း ပိုက်တန်း နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဖော်၍ ရသမျှကိုတော့ ရေခဲပုံးလေးတွေနှင့် ထည့်သိပ်ကာ မနက်မိုးလင်းမှသာ သမီးက ရွာထဲသို့ နောက်တစ်ကြိမ် လှည့်ရောင်းမည်။ မသဲဖြူရှိစဉ်ကတော့ ညနေပိုင်းရသည့် ငါး၊ ပုစွန်တို့ကို ညနေ နေဝင်ရီတရောမှာ ရွာထဲလှည့်တတ်သေးသော်လည်း သည်အချိန် တစ်ယောက်တည်း ရွာထဲ လှည့်ရမည့် သမီးအတွက်မူ သူ စိတ်မချ။

ငါးဖမ်းပိုက်တို့ကို နေသားတကျ နေရာချအပြီး ကျောပြောင်ပြောင်၊ ခြေပြောင်ပြောင်နှင့် အိမ်ရှေ့ ဝါးကွပ်ပျစ် လေးမှာ အညောင်းဆန်လိုက်သည့်အချိန်သည်ပင် စင်စစ် မိုးစိုးစိုးချုပ်တော့မည်။ သမီးသည် နေဝင်ဖျိုးဖျူအောက် တကုပ်ကုပ်လေး၏ မီးဖိုခန်းငယ်လေးတွင် ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် မီးတလက်လက် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ အခုနောက်ပိုင်း သမီးသည် သူနှင့် စကားတစ်လုံးတစ်လေမျှပင် မပြောတော့ဘဲ အမြဲတမ်းလိုလို ဖုန်းကိုသာ အဖော်ပြုနေတတ်သူ။ ရံခါ ဖုန်းထဲမှ သီချင်းများကို လိုက်ဆိုညည်းရင်း ပြုံးချင် ပြုံးမည်။ ရံခါတွင်တော့ ရွာထဲနေသည့် သူ့အမေ၏အစ်မ၊ သူ့ကြီးတော်နှင့် တိုးတိုးတစ်လှည့်၊ ကျယ်ကျယ်တစ်လှည့် ဖုန်းပြောချင်ပြောနေမည်။ ရံခါတွင်တော့ ဖုန်းကိုကိုင်ကာ တမေ့တမော ငေးချင်ငေးနေတတ်သေးသည်။ များသောအားဖြင့်တော့ သမီးသည် သူ့ဖုန်းလေးနှင့်သာ ရှိနေတတ်သည်။

ပက်လက်အနေအထားဖြင့် သူ့အိပ်စက်လဲလျောင်းနေရာ ကွပ်ပျစ်ကလေးသို့ အကြမ်းအိုးတစ်လုံးကို ခပ်သုတ်သုတ်လာပို့ရင်း သမီးသည် မီးဖိုခန်းငယ်ကုပ်ကုပ်ကလေးထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ သူ့အနားအရောက် သမီးက စကားစလိုက်မည် ဟန်ပြင်သေးသော်လည်း သမီးက ဘာမျှဆက်မပြော။ သူကလည်း ဘာမျှမမေးဖြစ်ခဲ့။ မီးဖိုခန်းဘက်အရောက် သူ့အား ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့် သမီးအကြည့်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သူ မဝေခွဲတတ်။ သမီး၏ အကြည့်သည် တကယ့်ကို တဒဂ်မျှသာ။ သမီးသည် အခုနောက်ပိုင်း သူ့အား တစ်စွန်းတစ်စ စကားမစရုံမျှမက မျက်နှာချင်းပင် သိပ်ပြီးဆိုင်လေ့ မရှိတော့။ သမီးသည် လုပ်စရာရှိသည်များကို တရွေ့ရွေ့နှင့် စက်ရုပ်တစ်ရုပ်နယ် လုပ်နေတတ်သည်။

သမီးမှာ ရည်းစားတွေ ဘာတွေများ ရှိနေပြီလားဟု သူ့တွေးကြည့်၏။ ရွာထဲသို့ သမီး ငါးအရောင်းထွက်လျှင် တစ်ခါတစ်ရံ ကြာနေတတ်သည်တို့ကို သူ ပြန်သတိရ၏။ ဘာကြောင့် ကြာနေသလဲဟု သူမေးကြည့်စဉ် ကြီးကြီးတို့အိမ်မှာ ခဏဝင်နေလို့ပါဟု သမီးက သံပြတ်ဖြေတတ်သည်။ ရည်းစားရှိနေခဲ့လျှင်လည်း သမီးမှာ ကြီးကြီးရှိနေတာပဲလေဟု အတွေးဝင်စဉ်ခဏ သမီးကို သူ ဘာမျှမေးဖို့ရာလည်း စိတ်ကူးမရှိခဲ့တော့။

သည်လို အခြေအနေမျိုး၌ သဲဖြူသာရှိလျှင် သူ့အနေနှင့် ဘာမျှသိစရာပင် မလိုဟုတွေးရင်း မသဲဖြူကို သတ်ရစ်တံက တလှိုက်လှိုက် တက်လာသည်။ တစ်နေ့တာအတွက် မိုးသည် စုံးစုံးချုပ်ပြန်ပြီ။

*****

(၅)

လခြမ်းလှေလေး တစ်စင်းလို လရောင်ကွေးကွေးလေးတစ်ခု ကောင်းကင်မျက်နှာကြက်မှာ ချိတ်ဆွဲထားသည့် ညတစ်ညသည် သူ့အတွက်တော့ ယခင်ညတွေနှင့် ပို၍ မထူးခြားခဲ့ပါ။ ညဦးပိုင်းတွင် လရောင်မျှင်မျှင်လေးအောက် အင်းရေပြင်အစပ်မှာသူ ထိုင်မည်။ လေအရေ လှိုင်းအလွန်မှာ တွန့်တက်သွားသည့် လှိုင်းကြက်ခွပ် လေးတွေအပေါ် မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ အင်အားလေးနှင့် ဖြာကျလာသည့် လခြမ်းလှေ၏ အရိပ်ကို သူကြည့်မည်။ ပြီးလျှင်... မသဲဖြူကို သူ လွမ်းမည်။

တိတ်ဆိတ်နေသော တဲအိမ်ငယ်လေးထဲမှ ဝါးကြမ်း ဂျိုးဂျိုးဂျွတ်ဂျွတ်အပေါ် ဟိုသည် လူးလွန့်ခေါက်တုံ့ပြန်ရင်း ညစဉ်တိုင်းလိုပင် သူ့အတွေးစိတ်ကို ရီဝေစေမည်။ ပြီးလျှင် သမီးအခန်းထဲသို့ ဝင်၍ တံခါးပိတ်ပေးစရာ၊ စောင်ခြံပေးစရာရှိလျှင် လုပ်ဆောင်ပေးမည်။ ဖျစ်ခနဲ မြည်သံအောက်မှာ ပွင့်ထွက်လာမည့် မီးခြစ်၏ မီးတောက်လေးဖြင့် သမီးအား ကြည့်မည်။ ညသည် ပုံမှန်လို။ သို့သော်.... ။

သမီးအခန်းမှ အထွက် အမှောင်ကြမ်းပြင်ကို တဂျွတ်ဂျွတ် ဖြတ်သန်းအပြီး သူ့အခန်းသို့ လှမ်းအဝင်မှာပင် သူ့တဲငယ်လေး၏ ဝန်းကျင်မှာ လက်နှိပ်မီးအရောင်များ၊ အသံများကို သူမြင်လိုက် ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

"ဟိတ်... ဘယ်သူတွေလဲကွ"

သူ့အသံသည် မူးနေသည့်အရှိန်ကြောင့် ဝီဝီသသ မရှိလှ။ သမီးသည် ဖုန်းမီးကိုဖွင့်ကာ အခန်းထဲတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက်သား။ လက်နှိပ်မီးတို့သည် တဲငယ်လေး၏တံခါးကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း တွန်းဖွင့်ကာ ခြေသံတို့သည် တဲငယ်လေးအတွင်းသို့ ဝင်လာကြသည်။

"ဘယ်သူကမှာလဲဟဲ့၊ ငါပဲ၊ နင့်မိန်းမ သဲဖြူရဲ့အစ်မ သဲနီပဲ"

မသဲနီ၏အသံသည် မာထန်လျက်၊ ဒေါသငွေ့တို့ဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်လျက်။ မသဲနီနှင့်အတူ သူ့ယောက်ျား ကိုဝင်းမောင်၊ ပြီးလျှင် ရွာ၏ ဆယ်အိမ်ခေါင်းနှစ်ယောက်ကိုပါ တွေ့၏။ ထိုသူတို့သည် မသဲနီ၏ အနောက်နားတွင် ကပ်လျက် မတ်တတ်။ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဆိုသည့် အမေးက သူနှုတ်က မပီမသ ထွက်သွားလိုက်သေးသည်။

"ဟဲ့... သိန်းထူးရဲ့၊ ဒီအချိန်လာတာကိုက လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းချင်လို့ပဲ။ အခု နင့်သမီး အချက်ပြလိုက်လို့ ငါတို့ တက်လာတာ။ ဟမ်... လူကြားမကောင်း၊ သူကြားမကောင်း....။ ညညဆို သမီးအခန်းကို မူးရှူးပြီး ဝင်ရတာနဲ့။ နင် ဘာကောင်တုံး သိန်းထူးရဲ့။ သမီးမှာ ညညဆို စိုးရိမ်ကြောက်လန့်ပြီး အိပ်မရဘူး။ နင်သိလားဟဲ့၊ သမီးသုံးနေတဲ့ ဖေ့စဘွတ်ထဲမှာလည်း အဒီလို ခွေးကျင့် ခွေးကြံ ကြံတဲ့ အဖေအရင်းတွေက ပုံထပ် နေတာပဲတဲ့ဟဲ့။ နင် ဘာတွေ ခွေးကျင့်ခွေးကြံ ကြံချင်နေတာလဲ သိန်းထူးရဲ့.. ဟမ်"

"တိတ်စမ်း သဲနီ၊ နင် ခွေးစကား မပြောနဲ့။ ငါဟာ သူ့အဖေ"

"မသဘောကောင်းရဲ့၊ ငါများ ခွေးနဲ့ နှိုင်းရသေးတယ်။ ခွေးကြံ ကြံနေတာက နင်။ ငါ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် မလုပ်ချင်ဘူး။ သောက်ရှက်တွေ အကုန် ပြန်းပြန်းကွဲကွဲမယ်။ အဖေဆို အဖေလိုနေလေ။ မူးရူးပြီး သမီး အပျိုလေး အခန်းထဲ ဝင်စရာလား၊ သမီးကို ချောင်းစရာလား"

"ဟာ... နင် ပါးစပ်ပိတ်စမ်း သဲနီရာ"

သူ့အသံသည် အံ့နစ်ခုကို တင်းတင်းကြိတ်ရာမှ ထွက်လာသည့်အသံမို့ မာရှ် ထန်နေသည်။ ဘာတွေလဲ၊ ဘာတွေလဲဟု သူ့နှုတ်မှ အထပ်ထပ်ရွတ်နေမိသည်။ အိပ်မက်လားဟု ကမန်းကတန်း တွေးကြည့်သည်။ မဟုတ်။ သူ မူးနေပေမဲ့ ပစ္စက္ခ အခြေအနေမှာ သူ့စိတ်တို့ ရှိနေသေးသည်။

"ကဲပါ သိန်းထူးရာ၊ ဘာမှ မဖြစ်သေးခင် အခုလို ထိန်းလိုက်နိုင်တာက ကောင်းပါတယ်။ မင်းစိတ်ထဲမှာ စိတ်ရှိုင်းတွေ ရှိနေရင်လည်း ဖျောက်ကွာ။ ဟုတ်လား။ ဒီကိစ္စ ငါတို့လည်း ပါးစပ်ပိတ်ထားပေးမယ်။ အကျယ်ကျယ် မဖြစ်စေရဘူး။ သဲဖြူသမီးဟာ သဲဖြူနဲ့ ဘယ်လောက်တူတူ မင်းရဲ့ သမီးအရင်းပါကွာ"

"တော်ပါတော့.... တော်ပါတော့... ဟေ့ကောင်ရာ... တော်ပါတော့"

သူ အော်ပစ်လိုက်မည်ဟု တွေးထားသမျှသည် တိမ်ဝင်သွားသော သူ့အသံအောက်မှာ စုံးစုံးမြုပ်ကုန်ပြီ။ သူ ခူးနှစ်ဖက်တို့သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဂျှတ်ခနဲ ထောက်မိလျက်သား။

"ငါ... သူ့အဖေပါကွာ"ဟု သူ့အထပ်ထပ်ပြောနေမိသသည်လား။ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ မကြည့်ဖူးသည့် အကြည့်ဖြင့် သူ သမီးကို အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်သည်။ သမီးသည် သူ့ကြီးတော် သနီ၏နောက်တွင် မတ်တတ်၊ သမီးက သူ့ကိုမကြည့်။ သမီး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် သနီ၏ ခန္ဓာကိုယ်နှင့်ကာလျက်။

"သမီး"

သမီးသည် မထူး။ လက်နှိပ်မီးရောင်တို့ ဝေ့ဝေ့ဝဲဝဲအောက်တွင် သမီး၏ အကြည့်တို့သည် စူးရှစိမ်းသက်လျက်။ သူ့ဘဝမှာ ဘယ်တုန်းကမှ ထင်မှတ်မထားခဲ့သည့် သမီး၏ အကြည့်စိမ်းစိမ်းများက အလင်းဖျဖျအောက်မှာ အရောင်ဝင်းဝင်းတောက်လျက်။

သူ့အော်လိုက်သည်။ အကျယ်ကြီး အော်လိုက်မိသည်ဟု သူ့ထင်သည်။ တံအိမ်ကလေး အဝေးကို သူ့ပြေးထွက်ခဲ့သည်လား။ လခြမ်းလှေလေးအောက်က အင်းရေပြင်ပေါ် သူ တစ္ဆက်စွက် ပြေးလွှားနေသည်လား။

"အဖေအရင်းက... ခွေးကျင့် ခွေးကြံ... ဖေ့စဘွတ်ဆိုတာကြီးထဲမှာ.... "

သူ အားကုန်ဆက်ပြေးလိုက်သည်။ ဘာတွေလဲ၊ ဘာတွေလဲ။ သမီးရေ... ၊ အဲဒီလိုကြီး မဟုတ်ဘူးလေ။ အဖေတွေ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မတူနိုင်ဘူးလေ။ သမီးရေ... မြဗိုးနင်းရေ... ။ တစ်သက်လုံး သူ့စိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်နေခဲ့တဲ့ သမီးရေ...။

သဲဖြူရေ.....။

ငါ့ကို ကယ်ပါဦး သဲဖြူရေ...။

ငါ....သူတို့ကိုငါ ကြောက်တယ်။ သမီးရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ကြောက်တယ်။ ငါ
မဟုတ်ဘူး သဲဖြူရဲ့.... ။ နင်ပြန်လာခဲ့ပါဦး။ သမီးကို နင်ပြောပြပေးပါဦး။
သဲဖြူရေ..... အား.....။

မင်းဝေဟင်

၂၀၂၀ ၊ ဩဂုတ်လ၊ ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း။

<https://t.me/mmebooks>

အတ္တမြစ်ပျို့ ကမ်းပါးအို

၁။

“နင်ကျောင်းဆက် တက်မယ် ဆိုတာကိုတော့ ဘာမှ မပြောချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လုပ်နေတဲ့ အလုပ်က နင်ထွက်လိုက်တယ် ဆိုတာတော့ ဆိုးတာပေါ့။

ငါတို့ ပတ်ဝန်းကျင် ဆိုတာက နင်သိတဲ့ အတိုင်းလေ”

အစ်မက ကျွန်တော့်ကို ပြောလာသော စကားကို ဆက်မပြောဘဲ သူမ လုပ်စရာကိုသာ ဆက်လုပ်နေသည်။ အဖေကမူ သူ့အလုပ်နှင့်သူ ထုံးစံအတိုင်း အလုပ် ရှုပ်နေဆဲ။ အစ်မပြောသော ပတ်ဝန်းကျင် ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် သိပါသည်။

“ကိုမင်းက အခု အချိန်ထိ ကျောင်းမပြီးသေးဘူးလား”

“ဘွဲ့တွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခုယူပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

မသိသဖြင့် မေးခြင်း၊ စပ်စု၍ မေးခြင်း၊ ရွဲ့ချင်သလိုလို မေးခြင်း။ မည်သည့် အတွက်ကြောင့် မေးကြ သည် မသိသော်လည်း ဖြေ စရာအဖြေက ကျွန်တော့် အတွက် အဆင်သင့် ရှိမနေခဲ့။

“အသက်လည်း ၃၀ ပြည့်တော့မယ်။ ကျောင်းမပြီးသေးဘူး ဆိုတော့ ကျောင်းသားပဲ လုပ်စား နေတော့မှာ လား”

မေးလာသော မေးခွန်းများ၏ အောက်တွင် အမှန်စင်စစ် ကျွန်တော့် အတွက်တော့ ဖြေစရာ အကြောင်းမရှိခဲ့။ ကျွန်တော် လုပ်သော ကိစ္စ တစ်ခုသည် ပထမဦးစွာ ကျွန်တော့်အတွက် မှန်နေရမည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် အတော် အသင့် ပြည့်စုံပြီဟုလည်း ကျွန်တော် ထင်ခဲ့သည်။ ဤသည်မှာ ဟိုစဉ်က အတွေး တစ်ခု။ အမှန်တကယ် လက်ရှိ ဘဝတွင်မူ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားမိပြီ ဆိုလျှင် ဆုံးဖြတ်ချက်တို့က မပြတ်သားချင်။ အလုပ် တစ်ခု၏ နောက်ဆက်တွဲတွင် ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ မလားဟူသော အတွေးမျှင် တို့က ဝီဝါဒ များစွာ ကပ်ငြိ နေဆဲ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်မိသည်လား။ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ကြည့်သည်လား။ သေချာ မသိနိုင်သော် လည်း ပစ္စာ တစ်ပုဒ်၏ နောက်တွင် အဖြေတစ်ခုကို အဆင်သင့် မထုတ်နိုင်ခဲ့။ အရွယ်နှင့် ပညာ၏ နောက်တွင် ရဲရင့်ပြတ်သားနိုင်ခြင်း ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကပိုပြီး ခိုင်မာလာရမည် မှန်သော်လည်း ကျွန်တော့် အတွက်မူ ပြောင်း ပြန်ပင်။ သည့်တိုင်အောင် ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်ပဲကြည့် ပြီး ကျောင်းတွေမပြီးနိုင်၊ မစီးနိုင်တက်နေသူဟု စွပ်စွဲခံ ရသေးသည်ပင်။

“အဖေ့ရဲ့ ကျန်းမာရေးလည်း နင်အသိ၊ အဖေက ထွေထွေထူးထူး ဘာရောဂါမှ မရှိပေမယ့် နင်သိတဲ့အတိုင်း ဘယ်ကိစ္စကို မှတ်မိတော့လို့လဲ။ စားတာသောက်တာ၊ အပေါ့အလေးစွန့်တာကအစ၊ ငါ့တာဝန်ပဲ။ နင့်ကိုကျောင်း မတက်စေချင်တော့တာက လည်း ဒီကို ပြန်လာစေချင် တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ နင် ရန်ကုန်မှာပဲ နေချင်နေပါ။ ဒါပေမဲ့ နင်အလုပ် တစ်ခုတော့ အသေအချာလုပ်သင့်ပြီ”

အစ်မပြောလျှင် အဖေ့ကို တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်မိပြန်သည်။ အဖေကမူ အေးအေးလူလူပင် သူ့သံသေတ္တာထဲမှ အဝတ်အစား တချို့ကို အပြင် ဆွဲထုတ်လိုက်၊

ပြန်ထည့်လိုက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေ သည်။ ကျန်သည့် အစ်ကို နှစ်ယောက်မှာမူ လူပျိုလူလွတ်တွေ ဆိုသော်လည်း အိမ်မှာ ရှိမနေကြ။ မောင်နှမ ငါး ယောက်မှာ တစ်ဦးတည်းသော အိမ်ထောင် ကျနေသူ ကျွန်တော့် အထက်က အစ်ကို ကတော့ သည့်မြို့လေးထဲမှာပင် သီးခြား အိမ်တစ်လုံးနှင့်။ မောင်နှမတွေထဲမှာ အစ်မက အကြီးဆုံး ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော် က အငယ်ဆုံး ဖြစ်သည်။

“အဖေက သူပင်စင် စာအုပ်ကိုပဲ တယုတယ ရှိနေတာလေ။ ပင်စင် စာအုပ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ပိုက်ဆံက သောင်းဂဏန်းတောင် မရှိပါဘူးဟယ်။ အဖေ့ကို အများက ပြောသလို သူငယ်ပြန် နေတယ်လို့တော့ မပြောရက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဖေက သားသမီး ငါးယောက်နဲ့ သူပင်စင် စာအုပ်ကလေးက လွဲလို့ ဘာမှကို မမှတ်မိတော့တာတော့ အံ့ဩစရာပဲ”

အစ်မက ကျွန်တော့် ကျောင်းကိစ္စမှာသည် အဖေ ကျန်းမာရေးသို့ စကားလမ်း ကြောင်းပြောင်းသွားသည်။ တကယ်တမ်းတွင် ကျွန်တော်က မနှစ်က နားထားသော ပီအိပ်ချီဒီ ဘွဲ့အတွက် ကျောင်းဆက်တက်မည် ဆိုသည်ကို အစ်မက လွဲ၍ မည်သူ့ကိုမှ မပြောဖြစ်ခဲ့သေး။ အဖေကမူ ကျွန်တော်တို့ ပြောနေသော စကားတွေကို ကြားနေနိုင်သော်လည်း လုံးဝ မသိသူပီပီ စိတ်ဝင်စားဟန် မပြ။ ကျောင်း ဆက်တက်ရန် အစ်မကို တိုင်ပင်မိသော စကားကိုမူ အကောင်အထည် မပေါ်ဘဲ အဆုံးသတ်ခဲ့ရလေသည်။

၂။

ကျွန်တော် ရူပဗေဒ မေဂျာဖြင့် မဟာ သိပ္ပံဘွဲ့ ယူပြီး ခါးစက်ပင် အမေဆုံးသည်။ ထိုစဉ်က အဖေက ပင်စင်ယူပြီး ဖြစ်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ မဖြစ်သေး။ ကျွန်တော့် ဘဝက ထိုအချိန်ထိ အပူ အပင် ကင်းမဲ့သည်ဟုပင် ဆိုရ မည်။ အမေ မရှိတော့သော်လည်း ကျွန်တော့်ကို ချစ်သော အဖေက ကျွန်တော့်နား မှာ မားမားမတ်မတ် ရှိနေလေသည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်မှာ ရည် ရွယ်ချက် အကြီးကြီးဖြင့် ရှိမနေခဲ့။ တစ်ဘွဲ့ပြီးလျှင် နောက်တစ်ဘွဲ့ တက်ရန် အမှတ် မီခြင်းသည် ကျွန်တော် ကျောင်းဆက် တက်ဖြစ်ခဲ့ခြင်း၏ အကြောင်းအရင်း ဖြစ်နေပြီး မည်သည့် အဆင့်ထိ တက်မည်ဟုလည်း မရှိခဲ့။ သို့သော် ရောက်ရာ အရပ်မှာ ရပ်မနေချင်သည့် စိတ်သည် အတန်းတွေ ကြီးလာသည်နှင့် အမျှ ကျွန်တော့်ကို ဆိုးရွားစွာ နှိပ်စက်လာသည်။

ခေတ်ကာလ၏ ရင်းနှီး မြှုပ်နှံရသော အခြား လုပ်ငန်း များနှင့် အပြိုင် ပညာရေးတွင် လည်း စိန်ခေါ်မှုများက အတုံးအရုံး။ ကုန်ကျငွေ ဆိုသည်များက မြင်းပြေးခြင်း ဒီရေတက်ခြင်းတို့ထက် မြန်နှုန်းက ပြင်းလွန်းလေရာ လက်လှမ်း မမီတော့ဘဲ လမ်းတစ်ဝက်မှာ တဖုတ်ဖုတ် ပြတ်ကျန်ခဲ့ရသည့် သူငယ်ချင်း တွေဆိုသည်ကလည်း အစုလိုက် အပြုံလိုက်။ ကျွန်တော်၏ နောက်ခံ အခြေအနေ တချို့က သူတို့ထက် အနည်းငယ်မျှ သာလေရာ သူတို့လိုလည်း ပညာရေးကို တိကန့် ဖြတ်မချနိုင်။ ပညာရေးကို နောက်ဆံတင်း ဖြစ်သကဲ့သို့ လုပ်မိသည့် အပြင်က အလုပ်တွေ မှန်သမျှ ကျတော့လည်း စိတ်နှစ် ထားနိုင်မှုတွေ နည်းပါး လာရာ အောင်မြင်မှု ဆိုသည်နှင့် အလွဲလွဲ အချော်ချော် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မဟာ သုတေသနတန်း ပြီးလျှင် Ph.D ဝင်ခွင့် ရပါလျက် အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် ကျောင်းဆက်မ တက်ဖြစ်ကြဘဲ တက္ကစီ ဒရိုင်ဘာ ဖြစ်ကုန်ကြသူတွေ။ ဟို ကုမ္ပဏီ၊ သည်ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်ရင်း အလုပ်တစ်ခုပြီး တစ်ခု ပြောင်းနေကြ သူတွေလည်း ကျွန်တော့် အသိုင်းအဝိုင်းမှာ အပုံအပင်။

“သူငယ်ချင်းရေ ငါတော့ နယ်တက္ကသိုလ်မှာ ဆိုတော့ လစာအပြင် အခြားလည်း ဘာမျှော်လင့်စရာမှ မရှိဘူးကွာ။ အဲဒါကြောင့် ရန်ကုန်နဲ့ နယ်နိမိတ်မှာ ရှိတဲ့ တက္ကသိုလ် တစ်ခုခုကို ပြန်ရောက်ဖို့ကိုပဲ ဘုရားမှာ နားပူ နားဆာ လုပ်နေရတယ်”

ကျူတာ ဝင်လုပ်ကာ နယ်တက္ကသိုလ်တွေ ရောက်ကုန်ကြသူများ၏ အသံများကလည်း ညည်းချင်းတွေ အပြုံလိုက်နှင့် ခိုတွေနှင့် နင်လားငါလား။ တစ်ဖက်က ကြည့်လျှင် ကျောင်းတက်ကာ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်မှာ နေဖြစ်သည့် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း “ဘာအတွက် ကျောင်းဆက် တက်နေကြ သလဲ” ဆိုသည့် မေးခွန်း အောက်မှာ တစ်ရာဖိုး မေးရာ ဆယ်မှတ်ဖိုးတောင် မဖြေနိုင်သည့် ကျောင်းသားများ ကဲ့သို့ အလည်လည်။ သေချာသည်က ကျွန်တော်က အဖြေ မရှိသည့် မေးခွန်းကို ကိုယ်တိုင် ထုတ်ကြည့်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“တည်မိတဲ့ဘုရား လင်းတ မနားချင်ဘူး” ဆိုသည့် လျှောက်လဲချက်တွေ မည်ကဲ့သို့ ပေးပြီး စိတ်ဓာတ် တွေကို မည်သို့သော ခွန်အားတွေနှင့် ကျားကန် ထားသော်လည်း “ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရှူး” သကဲ့သို့များ ဖြစ်နေသလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြီး ဆန်းစစ် ကြည့်နေရတာကလည်း အကြိမ်ကြိမ်မို့ မောပန်းလှစွာ လျှာပင် ထွက်ချင်နေပါပြီ။ သူများထက်လည်း ပိုသိချင်၊ ပိုတတ်ချင်။ တဖန် ဝီရိယလည်းမရှိ ဆိုသည့်ကောင် သည် ကျွန်တော်လိုကောင်မှ စစ်စစ်။ ပေးဆပ်မှုပေါင်း များစွာဖြင့် အသေအချာ ချိန်စက် ပြီး ရင်းနှီးခဲ့ရသည့် တိုင်အောင် တစ်ခါတစ်ရံ ရလဒ်တွေက တူတန် မျှတမှု ရှိမနေခဲ့။ သို့သော် သို့သော်လည်း ခြစ် ကုတ် ဖက်တွယ် ထားမိခဲ့သည့် နေရာလေး တစ်ခုကိုမူ ကျွန်တော် အလွယ်တကူ ဖြတ်တောက် မပစ်နိုင်ခဲ့ပါ။ ထိုအတွက် ရင် ဆိုင်နေရသော အဝန်းအဝိုင်းသည် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဖန်တီးမှုမှ ပေါက်ဖွား လာသည်ဟု ဆိုပြန်လျှင်လည်း မှားမည်မထင်။

၃။

“အဖေ သားခွံ့ကျွေးတဲ့ ထမင်းစားလို့ ကောင်းရဲ့လား”

“အေးကွ ငါ့သားခွံ့ ကျွေးတာ တော်တော်ကောင်းတယ်။ မင်းအစ်မကျတော့ တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်မရှည် တတ်ဘူးကွ။ ငါ့ပါးစပ်ကို များကွာ စပါးခြွေစက်ထဲ ကောက်လှိုင်းတွေ ပစ်ထည့် နေသလို- “ဟ ဟ” ဆိုပြီး ထမင်းတွေ တစ်လုတ်ပြီး တစ်လုတ် ပစ်ထည့်နေတော့တာ”

အဖေ ပြောသည်ကို နားထောင်ပြီး ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။ အဖေကမူ တကယ့်ကို ကလေးလေး တစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားလေပြီ။ ကလေးကဲ့သို့ သူ့ကို ထမင်း ခွံ့သူအား အကောင်းပြောမည်။ ပြီးလျှင် နောက်တစ်ယောက်ကို အတင်းပြောမည်။ ထူးခြားသည်က အဖေက အားလုံး လိုလိုကို သတိ မရတတ်တော့ သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ ငါးယောက်ကိုမူ အားလုံး မှတ်မိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် အထက်မှ အိမ်ထောင်သည် အစ်ကို အိမ်ကိုလည်း ခဏခဏ သတိရ နေတတ်သေး၍ တစ်ခါတစ်ရံ လိုက်ပို့ရတတ်သေးသည်။ အိမ်မှာအစ်မ မရှိ၍ အဖေနှင့် နှစ်ယောက်တည်းမို့ အဖေ့ကို ထမင်းကျွေးကာ စကားပြော ကြည့်ချင်လာသည်။

“အဖေ သား မိန်းမယူရင် ကောင်းမလား။ ကျောင်းဆက်တက်ရင် ကောင်းမလား အဖေ”

“ဟ ငါ့သားရ။ မင်း မိန်းမယူဖို့ စောပါသေးတယ်ကွ။ အဖေတောင်

မယူသေးတဲ့ဟာကို။ မင်းကျောင်းကို သာဆက်တက်။ မင်းတို့ အရွယ်ဆိုတာ နောက်ထပ် ဆယ်နှစ်လောက်တော့ ကျောင်း ဆက် တက်သင့်သေးတယ်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်တော်အသံ ထွက်အောင် ရယ်မိပါသည်။ အသက် သုံးဆယ်မို့ ကျောင်းဆက်တက်ရန် အစ်မကပင် ခွင့်မပြုချင် တော့သော ကျွန်တော့်ကို အဖေက ငယ်သေးသတဲ့။ နောက်ထပ် ဆယ်နှစ်လောက် ကျောင်းဆက် တက်လိုက်ပါ ဦးတဲ့။

“ဒါပေမဲ့ မင်း ရန်ကုန်မှာ အကြာကြီးတော့ မနေနဲ့ကွ။ ဒီမြို့က ရန်ကုန်နဲ့ ဘာဝေးတာ မှတ်လို့၊ ဒီမြို့ကိုတော့ ခဏ ခဏ ပြန်လာခဲ့ကြားလား။ ပြီးတော့ ငါ့သားကို အဖေ ပြောစရာ ရှိသေးတယ်”

အဖေက ကျွန်တော့်အား ပြောနေသည့် အသံကို ရုတ်ခြည်း နှိမ့်ချလိုက်ပြီး မျက်ဝန်းအိမ်တွေ လှုပ်ရှားကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ဝှေ့ကြည့်လိုက်သေးသည်။ အိမ်ထဲမှာ ကျွန်တော်နှင့် သူ နှစ်ယောက်တည်းမို့ စိတ်ချသွားသည့် ပုံစံဖြင့် စကားပြောရန် ဟန်ပြင်သည်။

“အဖေမှာရှိတဲ့ ပင်စင် စာအုပ် အတွက်လည်း အဖေ စိတ်မချဘူးကွ”

“ဗျာ”

ကျွန်တော့်နှုတ်မှ “ဗျာ” ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အဖေ ပြောနေပုံသည် တကယ်ကို စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေသည့် ပုံစံ။ အဖေအင်္ကျီ အိတ်ကပ်ထဲမှာ ရှိနေသော ပင်စင် စာအုပ်ကို လက်ကလေး တစ်ဖက်ဖြင့် ဖိကာ ဘေးဘီဝဲယာကို ကြည့်နေပုံက အမှန်တကယ်ပင် ကျိုးကန်း တောင်းမှောက်။ အဖေက သူ ပင်စင် စာအုပ်လေးကို စွဲလမ်းသည့် အကြောင်း အစ်မ ပြောစဉ်က အသိသား။ သို့သော် အဖေသည်မျှ ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မသိခဲ့။

“မင်းအစ်ကို နှစ်ကောင်က ဘာမှ အားကိုးလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး။ အပြင်သွားပြီး အလေ လိုက်နေကြတဲ့ ကောင်တွေ၊ အိမ်မှာက မင်းသိတဲ့ အတိုင်း မင်းအစ်မနဲ့ အဖေက နှစ်ယောက်တည်း။ မတော် အဖေပင်စင် စာအုပ်ကို ဓားပြ ဝင်တိုက်ပါပြီတဲ့။ ဘယ်လို လုပ်မလဲ ကဲ”

မျက်လုံး အဝိုင်းသားနှင့် ပြောလာသည့် အဖေပုံက အမှန်ပင် အားငယ် နေသည့်ပုံ။ အဖေဟန်၊ အဖေ အမူ အရာများကို ကြည့်ပြီး စောစောကကဲ့သို့ ရောက်တတ်ရာရာ စကားတွေလည်း မပြောချင်ပါ။ အဖေအတွက် သောကတစ်ခု ဖြစ်နေသည့် မည်သို့မျှ တန်ဖိုး မများလှသော အဖေ ပင်စင် စာအုပ်လေး အတွက်သာ ကျွန်တော် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရသည်။

၄။

“ဒါကတော့ နင့်အတွက် နောက်ဆုံး လက်နက်ပဲ ကိုမင်း၊ တကယ်တမ်း နင် ကျောင်းဆက် တက်ချင်တယ် ဆိုတော့လည်း ငါစိတ်မကောင်းပြန်ဘူး။ နင့်အစ်ကိုတွေ သိရင် ငါ့ကို တစ်မျိုး ပြောဦးမယ်”

“ဒါကြီးကတော့ ဖြစ်ပါ့ မလားဟာ၊ တော်ကြာ အဖေ သိသွားမှဖြင့်”

“အဖေသိလည်း ဘာမှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နင်လည်း သိတဲ့အတိုင်း၊ အဖေက

သူ့ရဲ့ပင်စင်စာအုပ်က လွဲလို့ အခြား သူ့ရဲ့တန်ဖိုးကြီး ပစ္စည်းတွေလည်း ဘာတစ်ခု သိတော့တာမှ မဟုတ်တာ။ နင်က ကျောင်းဆက် တက်ချင်တာ ပဲ။ တကယ်တမ်းတော့ ငါလည်း မတားချင်ဘူး။ ဒီပစ္စည်းက အဖေငယ်ငယ်က ပစ္စည်း ဆိုပေမယ့် အဖေလည်း မှတ်မိတော့တာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီပစ္စည်းက တစ်ကျပ်ခွဲသား တောင်ရှိတာ ဆိုတော့ နင့်ရဲ့ Ph.D သင်တန်း တစ်နှစ်စာတော့ ရမှာပေါ့။ နင်ကလည်း ကျောင်းဆက် တက်ချင်တာကိုး။ ငါ့မှာလည်း ဒီနည်းပဲ ရှိတော့တယ်”

အစ်မက ကျွန်တော် ပြန်ပြောစရာ စကားတစ်ခွန်း တစ်စကိုသော်မှ ချန်ရစ်မ ထားခဲ့ပါဘဲ သူပြောချင်သည့် စကားကို တာကျိုး ကျသကဲ့ သို့ ဒလဟော ပြောလာသည်။ အစ်မ လမ်းပေးသော အဖေ့ ရွှေကြယ်သီး တစ်စုံကတော့ အစ်မ လက်ထဲမှာ တလုပ်လုပ် တယမ်းယမ်း။ အစ်မပေးသည့် ရွှေကြယ်သီးကို လှမ်းယူလျက် စိတ်မလုံစွာ အဖေ့ကို လှမ်းကြည့်ရာ အဖေကမူ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ပင်စင်စာ အုပ်လေး တကိုင်ကိုင်နှင့် အလုပ် ရှုပ်နေသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက်တော့ ကျွန်တော်တို့ စကားဝိုင်းဘက်ကို အဖေက လှမ်းကြည့်နေတတ်သည်။

“ငါ တရားသလိုမှ ဖြစ်ပါ့မလား အစ်မရာ”

“အမလေးဟဲ့ ငါ့ရှေ့မှာ ရုပ်ရှင် လာရှိကနေပြန်ပါပြီ။ နင်လည်း ပညာတတ် တစ်ယောက်ပဲ။ နင်ကျောင်းဆက် တက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီပဲ။ ဒူး အော်ဒိုင်းပေါ့။ ဘာမှ တွေဝေမနေနဲ့။ ဒါနဲ့နင်က ကျောင်း တောင်မတက်သေးဘဲနဲ့ ဂျာနယ် အလုပ်ကနေ ဘာလို့ ထွက်လိုက်ရတာလဲ”

အစ်မက ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းမှာ စိုး၍လား တော့မသိ။ စကား လမ်းကြောင်းကို သိသိသာသာလွှဲ ပစ်၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ရန်ကုန်မှာ ဝတ္ထုတိုလေး ဘာလေးရေးသည့် စာရေးဆရာ ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်ထက် စီနီယာ ကျသည့်၊ အစ်မ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရင်းနှီးနေသည့် ဝတ္ထုတိုရေး ဆရာမ တစ်ယောက်၏ ဆွဲခေါ်မှု၊ နောက်ခင်မင် ရင်းနှီးသည့် သူငယ်ချင်း ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက်၏ အားပေးမှုတို့ဖြင့် ကျွန်တော် ဝင်လုပ်ခဲ့သော ဂျာနယ်တစ် စောင်မှ တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာ ရာထူးကို နုတ်ထွက်လိုက်ခြင်းအား အစ်မက ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အစ်မ ပြောလာသော စကားကို ကျွန်တော်က ခွန်းတုံ့မပြန်မိ။ ကျွန်တော့် လုပ်ရပ်သည် တစ်ပါးသူတွေ အတွက် အတ္တတစ်ခုများဖြစ် နေသလားဟု စိတ်မသက်သာ စွာတွေးနေမိသည်။ ကျွန်တော့် လုပ်ရပ်က အတ္တတစ်ခုပင် ထားပါဦးတော့။ ထိုအတ္တ များ၏ လမ်းဆုံးမှာ ကျွန်တော့် အတွက် နေရာ တစ်ခုဆိုသည် ရှိနေပါ့မလား။ အနာဂတ် အတွက် မသေချာလှသည့် ပင်လယ် တစ်ခုထဲကို စီးဝင်ဖို့ အတ္တမြစ်ပျံသည် ရှိသမျှ ခွန် အားလေးတွေ အဆင်သင့် စုစည်းပြီး ဖြစ်လေသည်။

၅။
သည်တစ်ခေါက်ရှာ ကနေ ရန်ကုန်ကို ပြန်ရမည့် ညတွင် ကျွန်တော် လုံးလုံး အိပ်မပျော်ခဲ့။ အိပ်မပျော် ခဲ့သည့် အကြောင်းရင်းတွင် အဖေ့ ရွှေကြယ်သီး ကိစ္စနှင့် ကျွန်တော် ကျောင်းတက်ရန် ကိစ္စက အဓိက ဇာတ်ကောင် ဖြစ်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုသည် ကျွန်တော့် ရင်ထဲတွင် တင်းကျပ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့မြို့မှ မိုးမလင်း ခင်ကားဂိတ်သို့ ဆင်းမှလည်း ရန်ကုန်ကို ရောက်ချိန် အဆင် ပြေသည်။ မနက် လေးနာရီ ကားဂိတ်ကို ဆင်းဖို့ရာ ညကတည်းက အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ တစ်နာရီတစ်ခါ ဆိုသကဲ့သို့ နာရီကိုသာ ထပြီးကြည့်နေခဲ့မိ သည်။ ယခုမနက်

လေးနာရီ မထိုးခင် ကျွန်တော်ထပြီး ပြန်ဖို့ပြင်ရာ အိမ်ကလူတွေ ကတော့ တရူးရှူးနဲ့ အိပ်မော ကျနေတုန်း။ ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်။ လက်ဆွဲအိတ် တစ်လုံးကို ဆွဲပြီး ကျွန်တော်က အိမ် တံခါးကို အသာလေး ဟပြီး ပြန်ပိတ်ကာ အိမ်အောက်ကို ဆင်းခဲ့သည်။ ခြံတံခါးနှင့် အိမ်က အနည်းငယ် လှမ်းနေသေးသည်။ ခြံထဲကနေ ကောင်းကင်ပြင်ကို လှမ်းကြည့်မိတော့ လဆုတ်ရက်မို့ လားမသိ။ လကွေးကွေးက ကောင်းကင်မှာ သာနေသည်။

“ချွတ် ချွတ်”

အလင်းရောင် မျှင်မျှင် လေးအောက်မှာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသော လူရိပ်ကို တွေ့ရသည်။ မတ်တတ် ရပ်နေသည်မို့ လှမ်းအကြည့်မှာ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ ဆိုတာ ချက်ချင်း မသိကွဲ့။ ကျွန်တော် ရန်ကုန် ပြန်မှာမို့ ကျွန်တော့် အစ်ကို နှစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်က ကားဂိတ် လိုက်ပို့သည်လား။

“ဟေ့ကောင် ငါ့သား ခဏနေဦး”

“ဟာ အဖေ”

အဖေက အသံ ခပ်အုပ်အုပ်လေးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို အသံပြုသည်။ အဖေဆိုသော အသံကြောင့် ရွှေကြယ်သီး ထည့်ထားသော ကျွန်တော့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ယောင်ယမ်း စမ်းမိသည်။ မနေ့က အစ်မ ပေးလိုက်သော ရွှေကြယ်သီးကိုများ အဖေ မြင်သွားသလား။ အဖေဟာ အခြေအနေ တစ်စုံတစ်ရာကိုများ ရိပ်မိ သွားသလား။

“နေဦးကွ။ အဖေ ပြောစရာ ရှိတယ်”

အဖေက ကျွန်တော် ကြားသာရုံ အသံ တိုးတိုးလေးကို ပြုလို့ ကျွန်တော့်နားကို ရောက်လာသည်။ လရောင် မျှင်မျှင်လေး၏ အလင်းနုနု အောက်မှာ မြင်နေရသော အဖေမျက်နှာ ပြုံးနေသလား။

“မနေ့က မင်းအစ်မနဲ့ မင်းပြောနေကြတာ အဖေ အားလုံး ကြားရတယ်ကွ။ ဘာတဲ့ ငါ့သားကျောင်းတက် မလို့ဆိုလား။ ဟုတ်တယ်မို့ လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် အဖေ”

အဖေ့ မေးခွန်းအောက်မှာ ကျွန်တော့် စကားသံတွေက အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့။ အဖေက အားလုံးကို သိနေပုံ ရသည်။ သို့ဆိုလျှင် အဖေက သူ့ကြယ်သီး အတွက် ကျွန်တော့် နောက်ကို လိုက်လာသည်ပေါ့။ ဒါဆို ကျွန်တော် ပြန်ပေးလိုက် ရတော့မည်ပေါ့။ ကျွန်တော် ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ ကိစ္စ။ တဒင်္ဂအတွင်း ကျွန်တော့် အာရုံတွေ ချောက်ချားကုန်သည်။

“ငါ့သားကလည်း ပညာတတ်သာ ဆိုတယ် နဲ့လွန်း၊ အလွန်း လိုက်တာကွ။ မင်းအစ်မ မင်းကို ပေးနေတဲ့ ကြယ်သီးက ဘယ်လောက် တန်ဖိုး ရှိမှာလဲကွ။ ငါးကျပ်၊ တစ်ဆယ်လောက် တန်မယ့် ဟာကို အရေးအရာ လုပ်နေတယ်။ ဒီမှာ ငါ့သား၊ အဖေ့မှာ အဲဒီထက် တန်ဖိုး အများကြီးရှိတဲ့ ပစ္စည်းရှိတယ်။ ဒါမှ ငါ့သား ကျောင်းဆက်တက်လို့ ရမှာပေါ့။ ရော့ ရော့ ယူ သွား၊ ဒါကို အဖေ ပေးလိုက်တာ မင်းအစ်ကို၊ အစ်မတွေ မသိစေနဲ့ ကြားလား။ ဒါဟာ မင်းအတွက် အဖေ့ အမွေပဲ။ ငါ့သား ကားချိန် နီးနေပြီ မြန်မြန်သွားတော့။ သူတို့ မသိအောင် အဖေလည်း ပြန်အိပ် လိုက်ဦးမယ်”

အဖေက ပြောပြီးပြီးချင်း ကျွန်တော့် လက်ထဲကို ပစ္စည်းတစ်ခု ထည့်ပေးလျက်
ကလေးငယ် တစ်ယောက်ကဲ့သို့ သွက်လက်စွာ အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားသည်။
အဖေ ပေးလိုက်သော ပင်စင်စာအုပ် လေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ကိုင်လျက်
ကားသံများ၏ တူရုဘက်ကို ကျွန်တော် ခြေလှမ်း ရွှေ့လိုက်သည်။ ပင်စင်
စာအုပ်လေးပေါ် ကျသွားသော ကျွန်တော့် မျက်ရည် များကိုမူ ရောင်နီတွေ ပျို့အန်
တက်မလာသေးသော လရောင် ကလေး၏ အလင်းနုနု အောက်တွင်
လောကကြီးကလည်း မြင်တွေ့လိုက်မည် မဟုတ်ပါ။ နောက်ဆုံးမှာတော့
အပြောကျယ်၍ အဆုံး မရှိသော ပင်လယ်ထဲသို့ စီးဝင် ဖြတ်သန်းရန် အတ္တမြစ်ပျို့
ကျွန်တော်ကတော့ ကမ်းပါးအို တစ်ခုကို ခွာခဲ့ရပြန်သည် လေ။

မင်းဝေဟင်

ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း၊ ဩဂုတ်၊ ၂၀၁၁

